

ЗАКОН за защита на потребителите

ЗАКОН за защита на потребителите

Обн., ДВ, бр. 99 от 9.12.2005 г., в сила от 10.06.2006 г., изм., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., изм. и доп., бр. 51 от 23.06.2006 г., в сила от 24.12.2006 г., бр. 53 от 30.06.2006 г., в сила от 30.06.2006 г., изм., бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз

Глава първа

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. (1) Този закон урежда защитата на потребителите, правомощията на държавните органи и дейността на сдруженията на потребителите в тази област.

(2) Целта на този закон е да осигури защита на следните основни права на потребителите:

1. право на информация за стоките и услугите;
2. право на защита срещу рискове от придобиването на стоки и услуги, които могат да застрашат живота, здравето или имуществото им;
3. право на защита на икономическите им интереси при придобиването на стоки и услуги при заблуждаваща, непочтена и неразрешена сравнителна реклама, нелоялни търговски практики и способи за продажба, неравноправни договорни условия и предоставянето на гаранции за стоките;
4. право на обезщетение за вреди, причинени от дефект на стоки;
5. право на достъп до съдебни и извънсъдебни процедури за разрешаване на потребителски спорове;
6. право на образование по въпроси, отнасящи се до защитата им;
7. право на сдружаване с цел защита на интересите им;
8. право на представителство пред държавните органи, вземащи решения по въпроси, които ги засягат.

Чл. 2. При провеждане на държавната политика в отделните отрасли и сектори на икономиката органите на изпълнителната власт вземат предвид и интересите на потребителите.

Чл. 3. (1) Правата, предоставени на потребителите по този закон, не могат да бъдат ограничавани. Всяка уговорка, с която предварително се изключват или ограничават правата им, е недействителна.

(2) Отказът от права, предоставени на потребителите по този закон, е недействителен.

(3) (В сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) Всяка клауза в договор, която посочва за приложим закона на друга държава, която не е член на Европейския съюз, и която клауза изключва прилагането на разпоредбите на този закон или на закона на държава - членка на Европейския съюз, е нищожна.

Глава втора

ИНФОРМАЦИЯ, ПРЕДОСТАВЯНА НА ПОТРЕБИТЕЛЯ

Раздел I

Общо задължение за предоставяне на информация

Чл. 4. Търговецът е длъжен да предостави на потребителя, преди придобиването на стоката или ползването на услугата, подходяща информация, позволяваща му да направи своя избор, която включва:

1. всички характеристики на стоката или услугата, които трябва да бъдат известни на потребителя, включително състава, опаковката, както и инструкция за ползване, комплектовка и поддържане;
2. цена, количество, начин на плащане и други договорни условия;
3. наличие на стоката или услугата;
4. опасностите, свързани с обичайната употреба, ползване или поддръжка на стоката или услугата;
5. условията за употреба на стоката или услугата; влиянието, което тя оказва върху други стоки и услуги при евентуална съвместна употреба или ползване;
6. условия и срок на гаранцията;
7. срок на годност.

Чл. 5. (1) Търговецът е длъжен да предоставя информацията за стоката или услугата в писмена форма или по друг подходящ начин, който позволява възприемането ѝ от потребителя. Когато се предоставя в писмена форма, информацията задължително трябва да е на български език и да е изразена в единиците на величините от Международната система единици SI.

(2) Информацията трябва да бъде вярна, пълна и разбираема.

(3) Информацията по чл. 4 не трябва да заблуждава потребителя, да оставя впечатлението за наличие на определени характеристики, които стоката или услугата не притежава, или да внушава, че стоката или услугата притежава специални качества, които са присъщи на всички стоки или услуги от този вид.

Чл. 6. Търговецът е длъжен да определи специално обозначени места, отделени от местата на останалите стоки в търговския обект, и предварително да информира по подходящ начин потребителите, когато предлага:

1. употребявани стоки;
2. нехранителни стоки с изтекъл срок на годност, чиято продажба не създава опасност за живота и здравето на потребителите;
3. стоки с отклонения от предварително обявените показатели, чиято продажба не създава опасност за живота и здравето на потребителите;
4. стоки с намалени цени.

Чл. 7. Търговецът не се освобождава от задълженията по чл. 4 - 6 дори когато не е получил необходимата информация от доставчика или производителя.

Чл. 8. (1) Търговецът е длъжен да постави в близост до входа на търговския обект следната информация:

1. фирмата и адреса на управление на търговеца;
2. името и фамилията на лицето, отговорно за обекта;
3. работното време на търговския обект.

(2) Когато търговският обект е затворен, търговецът обявява това на мястото, на което обявява работното време.

(3) Обявеното работно време е задължително за търговеца.

Раздел II

Етикетиране на стоките

Чл. 9. (1) Търговецът е длъжен да предлага на потребителите стоки с етикети на български език или и на български език, с изключение на случаите, когато информацията по ал. 2 може да бъде предоставена чрез използването на широко разпространени символи, като пиктограми и други знаци, които са лесно разбираеми за потребителите, или чрез използването на наименования за произход на стоките, които са общоизвестни.

(2) Етикетът задължително съдържа информация за производителя и вносителя, ако стоката е от внос, за вида на стоката, нейните съществени характеристики, срока на годност и условията на съхраняването ѝ и, ако е необходимо, указания за употреба.

(3) Информацията, съдържаща се в етикета, трябва да бъде разбираема, достъпна, ясна, лесна за отличаване и да не бъде подвеждаща.

(4) Търговецът няма право да отстранява или да променя етикета, маркировката или друга информация, дадена от производителя или вносителя, ако с това свое действие ще подведе потребителите.

(5) При предлагането на стоки освен етикети могат да се използват и други средства за информиране на потребителите, които да поясняват и допълват данните от етикета, ако това се изисква от наредбите по чл. 12 .

Чл. 10. (1) Стоките, пакетирани или опаковани предварително, трябва да съдържат информация за тяхното количество, която да бъде означена върху опаковката, а при липса на такава - върху самата стока.

(2) Производителят или лицето, пакетирали или опаковали стоката, носи отговорност за означаването на количеството, а когато стоката е от внос - за предоставянето на тази информация отговаря вносителят.

(3) Когато количеството на стоката, пакетирани или опаковани предварително, не е означено от производителя, вносителя или от лицето, пакетирали или опаковали стоката, търговецът е длъжен да означава количеството върху стоката, върху опаковката ѝ или на табела, поставена в непосредствена близост до стоката.

Чл. 11. Когато стоката не позволява поставянето на етикет, търговецът е длъжен да предостави на потребителя в писмена форма данните по чл. 9, ал. 2 по друг подходящ начин или чрез предоставяне на съответните документи.

Чл. 12. Министерският съвет приема наредби за:

1. изискванията към отделни групи стоки, етикетирането им и/или методите за изпитване на техни основни характеристики;
2. стоките, имитиращи храни.

Раздел III

Указания за употреба на стоките

Чл. 13. (1) Стоките, чиято употреба изисква наличието на технически познания, стоките, съдържащи опасни вещества, или стоките, чиято употреба предполага наличието на специални умения или спазването на специални изисквания за безопасност, трябва да бъдат придружени от указания за тяхната употреба, изготвени от производителя.

(2) Указанията за употреба на стоките съдържат информация, необходима на потребителите за правилното и безопасното използване и инсталиране, свързване, поддръжка или съхраняване на стоките. При необходимост указанията за употреба съдържат списък със съставните части и детайли на стоката.

(3) Производителят, търговецът и всяко друго лице, което пуска на пазара стока по ал. 1 от внос, е длъжно да осигури указания за употребата ѝ на български език.

Чл. 14. При поискване от потребителя и когато стоката позволява това, търговецът е длъжен да покаже начина на нейното действие.

Раздел IV

Обозначаване на цените на стоките и услугите

Чл. 15. (1) Всеки търговец предварително поставя на видно място в непосредствена близост до стоката нейната цена.

(2) Продажните цени на стоките, предлагани чрез каталози, трябва да бъдат посочени до снимката или описанието на стоката.

Чл. 16. Продажната цена и цената за единица мярка на стоките и услугите трябва да бъдат недвусмислени, лесно разбираеми, ясно и четливо изписани и да не въвеждат потребителя в заблуждение.

Чл. 17. В случаите, когато продажната цена на стоката или услугата е съставена от отделни елементи със съответни продажни цени, сборът от продажните цени се изписва ясно и точно като крайна цена.

Чл. 18. Търговецът може предварително да информира потребителя за готовността си да преговаря за отстъпка от размера на обявената цена или на някои от обявените ѝ елементи.

Чл. 19. (1) Цената на стоката трябва да бъде посочена в левове.

(2) Цената се обявява за съответната мерна единица и разфасовката, ако е различна от нея, или за брой.

(3) Когато обявяването на продажната цена за единица мярка е неподходящо, тя може да бъде обявена в десетични производни.

(4) В търговския обект обявената продажна цена и цената за единица мярка трябва да включват:

1. данъка върху добавената стойност (ДДС) и всички други допълнителни данъци и такси, и
2. цената на всички стоки и услуги, които следва да бъдат заплатени допълнително от потребителя, в случаите когато те задължително трябва да бъдат продадени или извършени от търговеца.

(5) Обявяването на различни цени за един и същ вид стока в търговския обект е забранено, с изключение на случаите по чл. 6 .

Чл. 20. (1) Търговецът е длъжен едновременно да обозначи продажната цена и цената за единица мярка на предлаганите в търговския обект стоки чрез етикети, ценоразписи, табели или по друг подходящ начин. Когато видът на стоката позволява поставянето на етикет, продажната цена може да се обозначи върху етикета.

(2) Не подлежи на обозначаване продажната цена на:

1. стоки, които се влагат при извършването на услуга;
2. стоки, продавани на търг и/или на аукцион;
3. антики и произведения на изкуството.

(3) Цената за единица мярка не се обозначава, ако е идентична с продажната цена.

Чл. 21. Всяка реклама на стоки, която посочва продажната им цена, трябва да посочи и цената за единица мярка.

Чл. 22. (1) За стоките, които се предлагат в опаковка, цената за количеството и цената за единица мярка се поставят върху опаковката, а ако това не е възможно, в непосредствена близост до стоката.

(2) При предлагане на предварително опаковани стоки обозначените продажна цена и цена за единица мярка се отнасят за нето тегло на стоката.

(3) При продажба на стоки, предлагани в обща опаковка, търговците могат да обозначат само продажната цена.

Чл. 23. За стоките, които се продават в насипно състояние, се обозначава само цената за единица мярка.

Чл. 24. (1) Всеки търговец, който предлага услуги на потребителите, е длъжен предварително да обозначи продажните цени на предлаганите от него услуги чрез ценоразпис, поставен на видно място в търговския обект. В случаите, когато поставянето на ценоразпис е неудобно поради обема на предлаганите услуги, е допустимо изготвянето на ценоразпис във вид на брошура, която се предоставя на всеки потребител преди извършването на услугата и при заплащането ѝ.

(2) Ценоразписът трябва да е недвусмислен и лесен за четене и разбиране.

(3) Изискванията на ал. 1 не се прилагат в случаите по чл. 26 .

Чл. 25. (1) Когато услугата се предлага извън търговския обект, търговецът трябва да информира потребителя за цената на услугата.

(2) Когато услугата се предлага в търговския обект, търговецът трябва да посочи цената по разбираем начин и на място, което е лесно видимо извън търговския обект.

Чл. 26. (1) Когато потребителят желае да получи услуга, различна от обичайно предлаганите от

търговеца услуги, търговецът може да му предложи оферта, като цената се договаря индивидуално.

(2) Офертата трябва да включва:

1. името и адреса на търговеца;
2. вида и характера на услугата, която трябва да бъде предоставена, и евентуалните доставки, които трябва да бъдат извършени;
3. продажната цена или цената, изготвена въз основа на параметрите, свързани с вида на услугата, които потребителят е посочил;
4. срока на действие на офертата.

(3) В случай че офертата не е безплатна, потребителят трябва да бъде информиран за нейната цена преди изготвянето ѝ.

Чл. 27. (1) Продажната цена на услугата се посочва в левове.

(2) Продажната цена на услугата включва ДДС и всички други данъци и такси, дължими от потребителя, както и цената на всички стоки и услуги, които трябва да бъдат заплатени допълнително от потребителя.

(3) Означаването на различни цени за една и съща услуга в търговския обект е забранено. Ако въпреки това са посочени различни цени за една и съща услуга, потребителят заплаща по-ниската цена.

Чл. 28. Лицата, осъществяващи търговска дейност с платени паркинги и гаражи, са длъжни да обявят цените на паркоместата на видно за потребителите място в непосредствена близост до входа.

Чл. 29. Лицата, осъществяващи търговска дейност в бензиностанции и газостанции, са длъжни да поставят табели с цените на предлаганите от тях горива по такъв начин, че да се виждат от водачите, движещи се в платното, от страната на което е построена бензиностанцията или газостанцията.

Чл. 30. Търговецът е длъжен да издава документ за извършената продажба, който да съдържа най-малко данните за датата на продажбата, вида на стоката или услугата и цената.

Чл. 31. Министърът на икономиката и енергетиката издава наредби за реда за предоставяне на информация на потребителите и за означаване на цените на определени видове стоки или услуги.

Глава трета

ЗАБЛУЖДАВАЩА, НЕПОЧТЕНА И СРАВНИТЕЛНА РЕКЛАМА

Раздел I

Общи разпоредби

Чл. 32. Разпоредбите на тази глава имат за цел да защитят потребителите и лицата, които упражняват търговска, производствена и занаятчийска дейност или свободна професия, както и обществения интерес, от заблуждаваща и непочтена реклама и последиците от нея и да определят условията, при които сравнителната реклама е разрешена.

Чл. 33. (1) Реклама е всяко съобщение във връзка с търговия, занаят или професия, което има за цел да насърчи реализацията на стоки или услуги, включително на недвижими имоти, права и задължения.

(2) Забраняват се заблуждаващата или непочтената реклама, както и неразрешената сравнителна реклама.

Чл. 34. (1) Рекламодателят и рекламната агенция, изготвила рекламата, носят отговорност за заблуждаваща или непочтена реклама и за неразрешена сравнителна реклама.

(2) Всяко физическо или юридическо лице, което има правен интерес, може да поиска писмено от Комисията за защита на потребителите да забрани реклама, която смята за заблуждаваща или непочтена, или неразрешена сравнителна реклама.

(3) Комисията за защита на потребителите се произнася по направеното искане и уведомява лицето по реда на чл. 180 .

Чл. 35. (1) Когато установи, че рекламата е заблуждаваща, непочтена или неразрешена сравнителна реклама, председателят на Комисията за защита на потребителите издава заповед, с която:

1. забранява разпространението на рекламата, преди да е станала публично достояние, когато рекламата не е разпространена още, но разпространението ѝ е предстоящо и неизбежно;
2. спира разпространението на рекламата.

(2) Председателят на Комисията за защита на потребителите може да задължи рекламодателя да докаже съдържащите се в рекламата твърдения, а при сравнителна реклама - да разпoredи представянето на доказателствата да се извърши в определен от него кратък срок.

(3) Председателят на Комисията за защита на потребителите може да разпoredи на рекламодателя и/или рекламната агенция да огласи за своя сметка и по подходящ начин заповедта по ал. 1 или част от нея, както и съответната коригирана реклама.

(4) Председателят на Комисията за защита на потребителите предприема мерките по ал. 1 - 3 служебно или по повод направено искане по чл. 34, ал. 2 .

Чл. 36. (1) В заповедта на председателя на Комисията за защита на потребителите задължително се посочват основанията и мотивите за забрана или спиране на разпространението на рекламата.

(2) Заповедта подлежи на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(3) Обжалването на заповедта не спира изпълнението ѝ, освен ако съдът разпорежи друго.

Чл. 37. Заповедта по чл. 35, ал. 1 не е пречка за предявяване на иск пред съда по реда на глава девета, раздел III за преустановяване или за забрана на действия или търговски практики, които са в нарушение на колективните интереси на потребителите, или на иск за обезщетяване на вредите от заблуждаваща, непочтена или неразрешена сравнителна реклама.

Раздел II

Заблуждаваща реклама

Чл. 38. (1) Заблуждаваща е всяка реклама, която по какъвто и да е начин, включително по начина на нейното представяне, подвежда или може да подведе лицата, до които е адресирана или достига, и поради това може да повлияе на тяхното икономическо поведение или по тези причини нанася или може да нанесе вреди на конкурент.

(2) За да се прецени дали една реклама е заблуждаваща, трябва да се имат предвид всички нейни страни, включително:

1. характеристиките на стоките и услугите като: наличност, вид, изработка, състав, начин и дата на производство на стоките или изпълнение на услугите, годност за употреба, начини за употреба, количество, географски и търговски произход, резултати, които могат да се очакват от тяхната употреба, резултати и съществени характеристики от изпитванията или извършените проби върху стоките или услугите;

2. цената или начинът на формирането ѝ и условията за доставка на стоките и изпълнение на услугите;

3. данни за рекламодателя или рекламирация, като: име или фирма; адрес или седалище; адрес на управление; имущество; права върху индустриална и интелектуална собственост; получени награди или отличия.

Раздел III

Непочтена реклама

Чл. 39. Непочтена е всяка реклама, която:

1. съдържа елементи на дискриминация или накърнява човешкото достойнство;

2. цели да предизвика безпокойство или страх или използва тези чувства и липсата на опит от страна на потребителите;

3. обещава лесни печалби;

4. чрез представянето ѝ по начин, подобен на този на известни производители, създава объркване сред потребителите на стоката или услугата;

5. може да причини морални или умствени смущения у деца;

6. използва данни за превъзходството на рекламираните стоки или услуги, които не могат да бъдат проверени;

7. използва елементи на насилие.

Раздел IV

Сравнителна реклама

Чл. 40. Сравнителна реклама е всяка реклама, която пряко или косвено идентифицира конкурента или предлагани от него стоки или услуги.

Чл. 41. Сравнителната реклама е разрешена, когато:

1. не подвежда лицата, до които е адресирана или достига;

2. сравнява стоки или услуги, задоволяващи еднакви потребности или предназначени за една и съща цел;

3. сравнява обективно съществените, сравнимите и характерните черти на сравняваните стоки и услуги, включително техните цени;

4. не води до объркване на рекламодателя с неговите конкуренти или на търговски марки, търговски имена, други отличителни белези, стоки или услуги на рекламодателя с тези на неговите конкуренти;

5. не води до дискредитиране или опетняване на търговските марки, търговските имена, други отличителни белези, стоките, услугите, дейностите или положението на конкурентите;

6. сравнява стоки с едно и също наименование за произход;

7. не извлича нелоялно предимство от известността на търговската марка, търговското име или други отличителни белези на конкурентите или от наименованието за произход на конкуриращи се стоки;

8. не представя стоките или услугите като имитация или копие на стоки или услуги със запазена търговска марка или име.

Чл. 42. Всяко сравняване на стоки, отнасящо се до предлагане на стоки и услуги при специални

условия, трябва да посочи по ясен и категоричен начин датата, от която започва предлагането на стоките и услугите по специални цени или други специфични условия, датата, до която е в сила предлагането, или че предлагането е валидно до изчерпване на стоките и услугите, когато това е необходимо.

Глава четвърта

ТЪРГОВСКИ ПРАКТИКИ И СПОСОБИ ЗА ПРОДАЖБА

Раздел I

Договор, сключен извън търговския обект

Чл. 43. (1) Договор, сключен извън търговския обект, е договорът между търговец и потребител за доставка на стоки или услуги, сключен:

1. при посещение на търговеца на работното място на потребителя, в дома на потребителя или в дома на друг потребител, когато посещението не е изрично поискано от потребителя;
2. по време на пътуване, организирано от търговеца.

(2) Търговец по ал. 1 е всяко физическо или юридическо лице, което сключва договори извън търговския обект като част от своята търговска или професионална дейност, както и всяко лице, упълномощено да извършва този вид сделки от името и в полза на търговеца.

Чл. 44. Разпоредбите на този раздел се прилагат и по отношение на:

1. договорите за доставка на стоки или услуги, различни от тези, за които потребителят изрично е поискал посещение на търговеца, когато при отправяне на поканата за посещение потребителят не е знаел и не е могъл да знае, че доставката на тези стоки или услуги е част от търговската или професионалната дейност на търговеца;
2. договорите, при които предложението за сключване е направено от потребителя при условията по т. 1 и чл. 43, ал. 1, независимо че потребителят не е обвързан с предложението преди неговото приемане от търговеца;
3. предложенията за сключване на договор от страна на потребителя в случаите по т. 1 и чл. 43, ал. 1, когато потребителят е обвързан с направеното предложение;
4. договорите за доставка на стоки и за включването им в недвижим имот или договорите за ремонт на недвижим имот.

Чл. 45. Разпоредбите на този раздел не се прилагат по отношение на договор:

1. на стойност под 120 лв.;
2. за строителство, продажба, наем на недвижими имоти и договорите с предмет други права върху недвижими имоти;
3. за редовна доставка на хранителни стоки, на напитки или други домакински стоки за текуща употреба;
4. за доставка на стоки и услуги при едновременното наличие на следните условия:
 - а) сключен по каталог, с който потребителят е имал възможност да се запознае в отсъствието на представител на търговеца;
 - б) предвижда се продължаване на контактите между потребителя и представител на търговеца във връзка с тази или бъдеща сделка;
 - в) каталогът и договорът съдържат информация за правото на потребителя да върне стоката на търговеца в срок, не по-късно от 7 дни, считано от деня на нейното получаване, или да се откаже от договора през този период, без да дължи друго освен съхраняване на стоките с грижата на добър стопанин;
5. за застраховка;
6. с предмет ценни книжа.

Чл. 46. (1) При договори, сключени извън търговския обект, търговецът е длъжен да уведоми потребителя за правото му да се откаже от договора, като посочи името и адреса си и начина за упражняването на това право.

(2) Информацията по ал. 1 се предоставя на потребителя в писмена форма и трябва да съдържа необходимите елементи, позволяващи индивидуализирането на договора, и датата, на която потребителят е уведомен за правото му да се откаже от договора.

(3) Информацията по ал. 1 се предоставя на потребителя, както следва:

1. в случаите по чл. 43, ал. 1 - при сключването на договора;
2. в случаите по чл. 44, т. 1 - не по-късно от сключването на договора;
3. в случаите по чл. 44, т. 2 и 3 - при отправяне предложението на потребителя за сключване на договор.

Чл. 47. (1) Потребителят може да се откаже писмено от сключения извън търговския обект договор, без да дължи обезщетение или неустойки, като уведоми търговеца за отказа си в 7-дневен срок от деня, в който е получил информацията по чл. 46, ал. 1.

(2) Потребителят се освобождава от задълженията си, произтичащи от договора, сключен извън търговския обект, от датата на уведомяване на търговеца съгласно ал. 1.

(3) Когато търговецът не е предоставил на потребителя информацията по чл. 46, ал. 1, срокът за отказ от договора е три месеца от датата на сключване на договора.

Раздел II

Договор за продажба от разстояние

Чл. 48. (1) Договор за продажба от разстояние е всеки договор, сключен въз основа на предложение от страна на доставчика до потребителя като част от система за продажба на стоки или предоставяне на услуги, при която от датата на отправяне на предложението до сключването на договора страните не са във физически контакт помежду си.

(2) Доставчик по ал. 1 е всяко физическо или юридическо лице, което в рамките на своята търговска или професионална дейност сключва договор за продажба от разстояние с потребител.

(3) При отправяне на предложение от страна на доставчика и на поръчка от страна на потребителя за продажба от разстояние се използват средства за комуникация от разстояние, като:

1. адресирани и неадресирани печатни материали;
2. стандартно писмо;
3. реклама в пресата с купон за поръчка;
4. каталог;
5. телефон (със или без участието на човек);
6. радио;
7. телевизия;
8. видеотелефон;
9. видеотекст;
10. компютър;
11. електронна поща;
12. интернет;
13. факс.

(4) Средство за комуникация от разстояние е и всяко друго средство извън посочените в ал. 3, което може да се използва за сключване на договор за продажба от разстояние.

Чл. 49. (1) Предварителното съгласие на потребителя се изисква при използване на следните технически средства от страна на доставчика:

1. автоматизирана система за позвъняване без човешка намеса;
2. факс;
3. електронна поща.

(2) Средствата за комуникация от разстояние, различни от посочените в ал. 1, които дават възможност за осъществяване на индивидуална комуникация, се използват от доставчика, когато потребителят не е заявил изрично своето несъгласие за ползването им.

Чл. 50. (1) Разпоредбите на този раздел не се прилагат по отношение на договорите:

1. сключени чрез използването на автомати за продажба или на автоматизирани търговски помещения;
2. сключени с телекомуникационни оператори чрез използването на улични телефони;
3. за строителство и продажба на недвижими имоти или договорите с предмет други права върху недвижим имот с изключение на договорите за наем.

(2) Разпоредбите на чл. 52, 54, 55 и 58 не се прилагат по отношение на договорите:

1. за доставка на хранителни стоки, напитки или други стоки за ежедневна употреба в дома на потребителя на посочен от него адрес или на работното му място при извършване на редовни доставки;
2. за предоставяне на следните услуги: настаняване, транспорт, хранене и услугите, свързани със свободното време, при които доставчикът се задължава при сключването на договора да предостави тези услуги на определена дата или в рамките на определен срок.

Чл. 51. Забранява се продажбата на лекарства, хранителни добавки, хомеопатични и други продукти, представяни с лечебно въздействие, чрез сключване на договори от разстояние.

Чл. 52. (1) Доставчикът е длъжен преди сключването на договора да предостави своевременно на потребителя следната информация:

1. името и адреса на доставчика;
2. основните характеристики на стоките или услугите;
3. цената на стоките или услугите с включени всички данъци и такси;
4. стойността на пощенските или транспортните разходи, невключени в цената на стоките или услугите, свързани с тяхната доставка;

5. стойността на използване на средството за комуникация от разстояние, когато тя се изчислява по начин, различен от посочения в основната тарифа;

6. начина на плащане, доставка и изпълнение на договора;

7. правото на потребителя да се откаже от договора и условията, при които стоката може да бъде върната или услугата да бъде отказана, с изключение на случаите по чл. 55, ал. 2 ;

8. периода, за който направеното предложение или цена остават в сила;

9. минималната продължителност на договора - при договори за постоянна или периодична доставка на стоки или услуги.

(2) Информацията по ал. 1 трябва да бъде предоставена по ясен и разбираем начин в зависимост от вида на използваното средство за комуникация, да подчертава търговския характер на предложението и да бъде в съответствие с принципа на добросъвестност при търговските сделки и добрата търговска практика.

(3) При телефонни съобщения доставчикът е длъжен да уведоми потребителя в началото на разговора за своята самоличност и търговската цел на обаждането.

Чл. 53. Доставчикът няма право да изисква или да приема авансово плащане преди изтичане на сроковете по чл. 55 .

Чл. 54. (1) Доставчикът потвърждава в писмена форма или на друг траен носител информацията по чл. 52, ал. 1 не по-късно от доставянето на стоката или изпълнението на договора.

(2) Информацията, предоставена на потребителя в писмена форма, трябва да съдържа:

1. името на доставчика и служебния адрес, на който потребителят може да изпраща жалби;

2. правото на потребителя да се откаже от сключения договор, условията и начина за упражняването на това право;

3. условията за прекратяване на договора, когато той е сключен за неопределен срок или за срок, по-дълъг от една година;

4. данни за предоставяните услуги след продажбата и за предоставените гаранции.

(3) Разпоредбите на ал. 1 и ал. 2, т. 2, 3 и 4 не се прилагат за услуги, чието изпълнение се осъществява чрез използването на средство за комуникация от разстояние, когато тези услуги се предоставят еднократно и се фактурират от оператора на средството за комуникация от разстояние.

(4) Оператор на средство за комуникация е всяко физическо или юридическо лице, чиято търговска или професионална дейност включва предоставянето на разположение на доставчика на едно или няколко средства за комуникация от разстояние.

Чл. 55. (1) Потребителят има право, без да дължи обезщетение или неустойка и без да посочва причина, да се откаже от сключения договор от разстояние в срок 7 работни дни, считано от датата на:

1. получаване на стоката от потребителя, когато са изпълнени изискванията на чл. 54 - за стоки;

2. сключване на договора, а когато задълженията по чл. 54 са изпълнени след сключването на договора - от деня на тяхното изпълнение, но не по-късно от срока по ал. 3 - за услуги.

(2) Алинея 1 не се прилага по отношение на следните видове договори:

1. за предоставяне на услуги, чието изпълнение е започнало с изричното съгласие на потребителя и е приключило преди изтичането на срока по ал. 1;

2. за доставка на стоки и предоставяне на услуги, чиято цена зависи от колебанията на финансовите пазари, които доставчикът не е в състояние да контролира;

3. за доставка на стоки, изработени съобразно изискванията на потребителя или по негова индивидуална поръчка;

4. за доставка на стоки, които поради своето естество не могат да бъдат върнати или подлежат на бързо разваляне, или има опасност от влошаване на качествените им характеристики;

5. за доставка на аудио- и видеозаписи или програмни продукти, разпечатани от потребителя;

6. за доставка на вестници, списания и други периодични издания;

7. за хазартни игри и лотарии.

(3) Потребителят може да упражни правото си на отказ от сключен договор от разстояние за финансови услуги в срок 14 дни.

(4) Когато доставчикът не изпълни задълженията си по чл. 54 , потребителят има право да се откаже от сключения договор в срок три месеца, считано от датата на получаване на стоката или от сключването на договора за предоставяне на услугата.

(5) Когато информацията по чл. 54 е предоставена на потребителя в рамките на срока по ал. 4, срокът по ал. 1 започва да тече от датата на предоставянето ѝ.

(6) Доставчикът е длъжен да възстанови на потребителя в пълен размер заплатените от него суми не по-късно от 30 дни, считано от датата, на която потребителят е упражнил правото си на отказ от сключения договор.

(7) Потребителят е длъжен да съхранява получените от доставчика стоки, тяхното качество и безопасност по време на срока по ал. 1.

Чл. 56. (1) При закупуване на стоки или предоставяне на услуги чрез използване на кредит, предоставен на потребителя от доставчика или от трето лице, което има договор с доставчика, договърът за кредит се прекратява, когато потребителят упражни правото си на отказ от договора, сключен от разстояние.

(2) При прекратяване на договора за кредит по ал. 1 потребителят не дължи неустойка или обезщетение на доставчика или на лицето, предоставило кредита.

(3) Всяка уговорка между страните, която противоречи на разпоредбата на ал. 2, е недействителна.

Чл. 57. (1) Когато потребителят упражни правото си на отказ от сключения договор от разстояние за финансови услуги, той е длъжен да заплати на доставчика в 7-дневен срок единствено:

1. цената на действително предоставените финансови услуги, когато цената може да бъде предварително определена преди сключването на договора, или

2. пропорционална част от общата стойност на финансовите услуги, изчислена за периода от датата на сключването на договора до датата, в която е упражнено правото на отказ, когато цената на финансовите услуги не може да бъде предварително определена от доставчика преди сключването на договора.

(2) Доставчикът е длъжен да информира потребителя по подходящ начин преди сключването на договора за стойността, която служи като основа за изчисляване на дължимата цена по ал. 1, т. 2.

(3) Когато потребителят упражни правото си на отказ от сключения договор от разстояние за финансови услуги и доставчикът не може да докаже, че го е информирал за цената на финансовите услуги, потребителят не дължи заплащане на получените услуги.

Чл. 58. Доставчикът е длъжен да изпълни договора, сключен от разстояние, не по-късно от 30 дни, считано от датата, следваща изпращането на поръчката на потребителя до доставчика чрез използване на средство за комуникация от разстояние, освен ако страните са уговорили различен срок на доставка.

Чл. 59. (1) Когато доставчикът не може да изпълни задълженията си по договора поради това, че не разполага с поръчаните стоки и услуги, той е длъжен да уведоми потребителя и да възстанови платените от него суми в срок до 30 дни от датата, на която доставчикът е следвало да изпълни задължението си по договора.

(2) Доставчикът може да достави на потребителя стоки или услуги със същото качество и цена, когато тази възможност е била изрично предвидена преди сключването на договора или в самия договор. В този случай той уведомява потребителя по ясен и разбираем начин за промяната в изпълнението на договора.

(3) Когато при условията на ал. 2 доставчикът изпълни друго вместо дължимото и потребителят упражни правото си на отказ от сключения договор, разходите по връщането на стоките са за сметка на доставчика, за което потребителят трябва да бъде уведомен.

Чл. 60. При неправомерно използване на банкова карта на потребител във връзка със сключване на договор от разстояние потребителят има право да поиска плащането да бъде обявено за недействително и банковата му сметка да бъде заверена с размера на неправомерно платените суми и сумите да бъдат възстановени до 30 дни, считано от момента на уведомяване на банката, издала картата.

Чл. 61. Доставчикът е длъжен да докаже, че е:

1. изпълнил задължението си за предоставяне на информация на потребителя по чл. 52 , 54 , чл. 57, ал. 2 и чл. 59, ал. 1 и 2 ;

2. получил съгласието на потребителя за сключване на договора от разстояние, и

3. получил съгласието на потребителя за изпълнението на договора, ако е необходимо.

Раздел III

Способи за продажба

Чл. 62. (1) Доставка на стоки или предоставянето на услуги на потребителя срещу заплащане без изрично и предварително искане от негова страна е забранено.

(2) Когато потребителят получи стока или услуга, за които не е отправил изрично и предварително искане, той не е длъжен да възстанови стоката и не дължи заплащане на стоката или услугата на този, който я е изпратил или предоставил.

(3) Липсата на отговор от страна на потребителя не означава съгласие от негова страна.

Чл. 63. Всяко съобщение за намаление на цените трябва да посочва:

1. стоките и услугите или групата стоки и услуги, за които е валидно намалението на цените;

2. условията, при които се извършва намалението на цените;

3. срока, през който стоките и услугите се продават с намалени цени.

Чл. 64. Съобщението за намаление на цените се прави по един от следните начини:

1. чрез поставяне на новата цена до старата, която е зачертана, или

2. чрез думите "нова цена" и "стара цена", последвани от съответните суми, или

3. чрез посочване на процент на намалението, като новата цена се поставя до старата цена, която е зачертана.

Чл. 65. (1) Всяко съобщение за намаление на цените трябва да съдържа старата цена, която търговецът е прилагал през определен период преди датата, от която влиза в сила намалението на цената.

(2) Стара цена е цената, която търговецът е прилагал през период, не по-кратък от един месец преди датата на намалението на цените.

(3) Алинея 2 не се прилага за храни и други бързо развалящи се стоки.

Чл. 66. (1) Съобщението за намаление на цените не може да бъде прилагано за период, по-дълъг от един месец и по-кратък от един работен ден.

(2) Съобщението за намаление на цените може да обхваща и период, по-дълъг от един месец, но не повече от 6 месеца, в следните случаи:

1. пълна или частична разпродажба на стоките наличности при продажба на търговския обект;
2. пълна или частична разпродажба на стоките наличности в търговския обект при частично преустановяване на търговската дейност на търговеца, при условие че това основание не е било използвано през последните три години;
3. извършване на преустройство и строителни работи в търговския обект със срок над 30 работни дни;
4. прехвърляне на предприятието или ликвидация.

Чл. 67. Забранява се предлагането на две или повече стоки или услуги с една обща цена, без наличието на съществена връзка между предлаганите стоки или услуги, освен в случаите, когато:

1. всяка от стоките или услугите, предлагани заедно, може да бъде закупена в търговския обект поотделно на своята обичайна цена, и

2. потребителят е информиран за възможността по т. 1, както и за индивидуалната цена на всяка от стоките или услугите.

Чл. 68. Забранява се използването на търговски практики, които накърняват икономическите интереси или колективните интереси на потребителите.

Чл. 68а. (Нов - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) (1) Забранява се всяко действие или бездействие, което противоречи на законодателството за защита на интересите на потребителите, посочено в Регламент 2006/2004/ЕС на Европейския парламент и на Съвета за административното сътрудничество между органите, отговарящи за прилагане на законодателството за защита на потребителите на държавите - членки на Европейския съюз.

(2) Министерският съвет приема решение за определяне на органите, които отговарят за защита на икономическите интереси на потребителите, по смисъла на Регламент 2006/2004/ЕС на Европейския парламент и на Съвета за административното сътрудничество между органите, отговарящи за прилагане на законодателството за защита на потребителите на държавите - членки на Европейския съюз.

(3) Министерският съвет приема наредба за реда и условията за участието на органите по ал. 2 в административното сътрудничество с държавите - членки на Европейския съюз, и с Европейската комисия.

Глава пета

БЕЗОПАСНОСТ И КАЧЕСТВО НА СТОКИТЕ И УСЛУГИТЕ

Раздел I

Обща безопасност на стоките и услугите

Чл. 69. (1) Производителите на стоки и лицата, предоставящи услуги, са длъжни да предлагат на потребителите само безопасни стоки и услуги.

(2) Производител по ал. 1 е:

1. всяко лице, което е произвело или преработило стоката, и всяко друго лице, което се представя за производител, като поставя върху стоката своето име, търговска марка или друг отличителен знак;

2. представителят на производителя, когато производителят не е установен на територията на Република България, или вносителят на стоката, когато производителят няма представител в Република България;

3. всяко друго лице, което участва в процеса на реализация на стоката, чиято дейност може да окаже влияние върху характеристиките за безопасност на стоката.

(3) Лице, предоставящо услуга, е всяко лице, което в рамките на своята професионална дейност предоставя или извършва услуги срещу заплащане.

Чл. 70. (1) Безопасна стока или услуга е всяка стока или услуга, която при нормални и разумно предвидими условия за употреба, включително продължителността на нейното използване, привеждането ѝ в експлоатация, инсталирането (монтирането) и поддръжката ѝ, не представлява риск за живота и здравето на потребителите или той е минимален и съвместим с употребата на стоката или услугата и е смятан като приемлив за осигуряване високо ниво на защита на потребителите, като се вземат предвид:

1. характеристиките на стоката, включително нейният състав, опаковката, указанията за сглобяване, монтажът и поддръжката, както и други указания, дадени от производителя;
2. характеристиките на услугата и указанията за ползване, дадени от лицето, предоставящо услугата;
3. въздействието на стоката върху други стоки, когато може да се очаква съвместно използване на стоките;
4. представянето на стоката или услугата, етикетването на стоката, евентуалните предупреждения и указанията за употреба или за изваждане от употреба, както и всяко друго указание или информация за стоката или услугата, дадени от производителя или лицето, предоставящо услуга;
5. рисковите групи потребители по отношение на използването на стоката или услугата, като деца, възрастни хора, бременни и кърмещи жени.

(2) Наличието на пазара на стоки или услуги, които се характеризират с по-висока степен на безопасност, или на стоки или услуги, съдържащи по-малък риск, не е основание за определянето на друга стока или услуга като опасна.

(3) Опасна стока или услуга е всяка стока или услуга, която не е безопасна по смисъла на ал. 1 и 2.

Чл. 71. (1) Стоката или услугата се смята за безопасна, когато съответства на нормативно установените изисквания за безопасност, на които трябва да отговаря, за да бъде пусната на пазара.

(2) Стоката или услугата се смята за безопасна по отношение на рисковете и групите рискове, обхванати от българските стандарти, въвеждащи хармонизирани европейски стандарти, справки за които са били публикувани от Европейската комисия в "Официален вестник" на Европейския съюз.

(3) При липса на нормативни изисквания и стандарти по ал. 2 съответствието на стоката или услугата с общите изисквания за безопасност се оценява, като се вземат предвид:

1. българските стандарти, въвеждащи европейски стандарти, различни от тези по ал. 2;
2. българските стандарти, които са разработени на национално ниво - при липса на стандарти по т. 1;
3. препоръките на Европейската комисия, съдържащи насоки за оценка на безопасността на стоките - при липса на стандарти по т. 2;
4. правилата за добра практика по отношение на безопасността на стоките или услугите, прилагани в съответния сектор - при липса на препоръки по т. 3;
5. актуалното състояние на науката и техниката - при липса на правила за добра практика по т. 4;
6. нормално предвидимите очаквания на потребителите за безопасност - когато не е възможно да се вземе предвид актуалното състояние на науката и техниката.

(4) Съответствието на стоката или услугата с изискванията за безопасност по ал. 1 - 3 не е пречка контролните органи да предприемат необходимите мерки за ограничаване пускането на стоката или услугата на пазара, за изтегляне на стоката от пазара или за изземването ѝ от потребителите, или за преустановяване предлагането на услугата, когато въпреки съответствието стоката или услугата е опасна.

Чл. 72. Производителите на стоки и лицата, предоставящи услуги, предлагат стоки и услуги на потребителите след извършване на дейностите по оценяване и удостоверяване на съответствието им с нормативно установените изисквания за безопасност. Разходите за оценяване и удостоверяване на съответствието са за сметка на производителите на стоки и лицата, предоставящи услуги.

Чл. 73. (1) В рамките на дейността си производителят на стоки и лицето, предоставящо услуга, предоставят на потребителите необходимата информация, позволяваща им да преценяват рисковете, присъщи на стоката или услугата през времето на нейния нормален или разумно предвидим период на употреба, когато тези рискове не са непосредствено очевидни без съответните предупреждения от страна на производителя или лицето, предоставящо услуга. Наличието на подобно предупреждение не освобождава производителя на стоки или лицето, предоставящо услуга, от другите задължения, предвидени по този раздел.

(2) По искане на контролния орган производителят на стоки и лицето, предоставящо услуга, са длъжни да докажат, че преди пускане стоката или услугата на пазара са извършили оценка на рисковете, които те могат да съдържат за безопасността на потребителите.

Чл. 74. (1) Производителят на стоки или лицето, предоставящо услуга, в рамките на дейността си е длъжен да предприема необходимите превантивни мерки за осигуряване безопасността на стоката или услугата.

(2) Мерките по ал. 1 трябва да са пропорционални на характеристиките на стоката или услугата и да дават възможност на производителя на стоки и лицето, предоставящо услуга:

1. да бъдат информирани за рисковете, които тази стока или услуга може да представлява за здравето и безопасността на потребителите;
2. да могат да предприемат подходящи действия, включително, ако е необходимо за предотвратяване на рисковете: изтегляне на стоката от пазара или преустановяване предлагането на услугата,

предупреждаване на потребителите по подходящ и ефективен начин, изземване на стоката от потребителите.

Чл. 75. (1) Когато е подходящо, производителят на стоки или лицето, предоставящо услуга, предприема по собствена инициатива превантивни мерки, като:

1. вземане на проби и анализ на мостри на стоките, пуснати на пазара;
2. анализ на рекламации на потребителите.

(2) Когато е необходимо, производителят на стоки или лицето, предоставящо услуга, предприема по собствена инициатива мерки, като:

1. поддържане регистър на рекламации на потребителите;
2. информиране на дистрибуторите за предприетите по т. 1 и по ал. 1 мерки за проследяване безопасността на стоките.

(3) Контролните органи могат да разпоредят на производителя на стоки или на лицето, предоставящо услуга, да предприеме мерките по ал. 1 и 2.

Чл. 76. Производителят е длъжен да осигури условия за проследяване на стоката по цялата верига на доставката, като за тази цел:

1. маркира стоката по начин, който позволява тя да бъде идентифицирана, като постави обозначение върху стоката или опаковката ѝ, съдържащо името на производителя, друга информация за него или за партидата от стоки, към които тя принадлежи;
2. съхранява и предоставя при поискване от контролните органи цялата документация, необходима за проследяване произхода на стоката.

Чл. 77. (1) Дистрибуторът е длъжен да действа с необходимата грижа, така че да допринася за спазване на задължението за обща безопасност, по-конкретно като не доставя стока, за която знае или би трябвало да знае въз основа на информацията, с която разполага и в качеството му на търговец, че не отговаря на изискването за обща безопасност.

(2) Дистрибутор е всяко лице, което участва в процеса на реализация на стоката, чиято дейност не оказва влияние върху характеристиките за безопасност на стоката.

(3) В рамките на своята дейност дистрибуторът участва в проследяване безопасността на стоките, пуснати на пазара, като:

1. предоставя информация за рисковете, свързани с употребата на стоките;
2. води и предоставя документи, необходими за проследяване произхода на стоките;
3. сътрудничи на производителя и на контролните органи в предприетите от тях мерки за предотвратяване на рисковете;
4. предприема други подходящи мерки.

Чл. 78. В рамките на своята дейност дистрибуторът предприема мерки, които му позволяват да сътрудничи ефективно на производителя и на контролните органи.

Чл. 79. (1) Когато производител, дистрибутор или лице, предоставящо услуга, знае или би трябвало да знае въз основа на информацията, с която разполага, че стоките или услугите, които е пуснало на пазара, съдържат риск за здравето и безопасността на потребителите, той уведомява незабавно съответния контролен орган за това и му представя подробна информация за предприетите действия за предотвратяване и преустановяване на рисковете за здравето и безопасността на потребителите. Информацията трябва да съдържа най-малко данните по чл. 80 .

(2) Условията и редът за предоставяне на информацията по ал. 1 се определят с наредба на Министерския съвет.

Чл. 80. При възникване на сериозен риск за здравето и безопасността на потребителите производителите, дистрибуторите и лицата, предоставящи услуги, предоставят на контролните органи:

1. информация, даваща възможност за точното идентифициране на стоката или услугата, или партидата от стоки, които не отговарят на изискванията за безопасност;
2. пълно описание на риска, който представляват опасните стоки или услуги;
3. цялата налична информация, необходима за проследяване на стоката;
4. описание на действията, предприети за предотвратяване на рисковете за потребителите.

Чл. 81. (1) В рамките на дейността си производителите, дистрибуторите и лицата, предоставящи услуги, си сътрудничат взаимно и са длъжни да оказват съдействие на контролните органи за предотвратяване или преустановяване на рисковете, предизвикани от стоки или услуги, които те доставят или са доставили.

(2) Редът за осъществяване на сътрудничество между производителите, дистрибуторите, лицата, предоставящи услуги, и контролните органи по отношение на обмена на информация за безопасността на стоките и услугите се урежда с наредба на Министерския съвет.

Чл. 82. (1) Контролни органи по този раздел са:

1. Комисията за защита на потребителите - по отношение на безопасността на нехранителните стоки и на услугите;
2. контролните органи по Закона за храните - по отношение на безопасността на хранителните стоки;
3. контролните органи по Закона за здравето - по отношение на безопасността на козметичните средства и продукти;
4. органите за надзор на пазара по Закона за техническите изисквания към продуктите - по отношение на безопасността на стоките в обхвата на същия закон.

(2) Комисията за защита на потребителите координира дейността на контролните органи по ал. 1, т. 2, 3 и 4 във връзка с безопасността на нехранителните стоки и услугите, а Министерството на здравеопазването - във връзка с безопасността на храните, козметичните средства и продукти.

(3) Комисията за защита на потребителите и Министерството на здравеопазването създават и поддържат в Интернет страница с информация за опасните стоки и услуги, която съдържа най-малко данните по чл. 80 .

(4) Контролните органи по ал. 1, т. 2, 3 и 4 оказват съдействие и сътрудничат на Комисията за защита на потребителите и на Министерството на здравеопазването, включително като:

1. им предоставят информация за опасните стоки и услуги, намерени на пазара;
2. ги информират за предприетите от тях мерки за предотвратяване на сериозна и непосредствена опасност за здравето на потребителите, с които:
 - а) допускат реализацията на стоката или услугата при спазване на определени условия;
 - б) разпореждат на производителите и дистрибуторите обозначаване на стоката с предупреждения за наличието на риск;
 - в) задължават производителите и дистрибуторите да информират потребителите за наличието на риск;
 - г) издават предписания за временно спиране доставката на стоката или предоставянето на услугата;
 - д) забраняват доставката на стоката или предоставянето на услугата;
 - е) изтеглят стоката от пазара или разпореждат на производителите, дистрибуторите и лицата, предоставящи услуги, да изтеглят стоката от пазара или да преустановят предлагането на услугата;
 - ж) изземват стоката от потребителите или разпореждат на производителите и дистрибуторите да изземат стоката от потребителите.

(5) Митническите органи оказват съдействие на контролните органи по ал. 1 по отношение на стоките от внос съгласно правомощията си по чл. 78а от Закона за митниците.

Чл. 83. Независимо от вида и характера на стоката или услугата съответният контролен орган по чл. 82 има право да:

1. организира извършването на подходящи проверки на характеристиките на стоката или услугата за безопасност в подходящ мащаб и на всеки етап от реализацията ѝ, включително след пускането ѝ на пазара, като безопасна и използването или употребата ѝ от потребителя;
2. взема мостри на стоката за извършване на анализ за безопасност;
3. изисква от лицата цялата необходима информация;
4. събира доказателства.

Чл. 84. Когато при определени условия стоката или услугата може да съдържа риск за здравето и безопасността на потребителите, контролният орган има право да:

1. разпорежи на производителя, дистрибутора или лицето, предоставящо услугата, да направи предупреждения за рисковете, които стоката или услугата може да съдържа; предупрежденията трябва да бъдат ясни и лесно разбираеми за потребителите;
2. обвърже пускането на стоката или услугата на пазара с предварителни условия, чието изпълнение ще я направи безопасна;
3. изисква от производителя или дистрибутора да маркира стоката с ясно формулирани и лесно разбираеми предупредителни текстове на български език за възможните рискове, свързани с нейната употреба.

Чл. 85. Когато има вероятност стоката или услугата да съдържа риск за определена категория потребители, съответният контролен орган може да разпорежи на производителя, дистрибутора или лицето, предоставящо услугата, да предупреди своевременно и по подходящ начин тази категория потребители за риска, включително чрез публикуването на специални предупреждения.

Чл. 86. (1) За всяка стока или услуга, която може да бъде опасна, съответният контролен орган по чл. 82 може временно да забрани нейното пускане на пазара за периода, необходим за извършването на контрол, проверка и оценка на безопасността ѝ.

(2) Когато в резултат на проверката за безопасност на стоката или услугата се установи, че тя е

безопасна за потребителите, контролният орган отменя забраната по ал. 1 в срок 24 часа от доказване безопасността на стоката. В този случай разходите за проверка и оценка на безопасността на стоката или услугата са за сметка на контролния орган.

Чл. 87. Когато се установи, че стоката, услугата или партидата стоки е опасна за потребителите, контролният орган забранява пускането ѝ на пазара и предприема съпътстващи мерки, осигуряващи спазването на забраната.

Чл. 88. (1) Когато контролен орган установи, че определена стока, услуга или партида стоки, пусната на пазара, представлява или е вероятно да представлява опасност за здравето и безопасността на потребителите, той е длъжен, като вземе предвид условията за производство или търговия на стоката или услугата, да предприеме следните мерки:

1. да разпорежи временно спиране доставянето на стоката или предоставянето на услугата на пазара за периода, необходим за извършването на контрол, проверка и оценка на безопасността ѝ; в срок до 24 часа от доказване безопасността на стоката контролният орган се произнася по наложената мярка за временно спиране доставянето на стоката или предоставянето на услугата на пазара;

2. да разпорежи или да организира незабавно и ефективно изтегляне на стоката от пазара или преустановяване предлагането на услугата, както и отправяне на предупреждения към потребителите за рисковете, които стоката или услугата съдържа;

3. да разпорежи или да координира или, ако е необходимо, да организира съвместно с производителите и дистрибуторите изземване на стоката от потребителите и нейното унищожаване.

(2) Производителят или дистрибуторът може да докаже чрез извършване на оценка за съответствие, че част от стоките в партидата не са опасни за здравето и безопасността на потребителите и могат да бъдат пуснати на пазара. Разходите по доказването са за сметка на производителя или дистрибутора.

(3) Всеки производител или дистрибутор, който е доставил или придобил една или повече стоки от партидата и знае, че е издадено разпореждане за преустановяване пускането на стоката на пазара, за нейното изтегляне или за изземването ѝ от потребителите, е длъжен да уведоми за това разпореждане лицата, на които е доставил стоката, или лицето, от което е придобил стоката.

Чл. 89. (1) Съответният контролен орган може да разпорежи на производителя, дистрибутора или лицето, предоставящо услугата, да приведе стоките или услугите в съответствие с изискванията за безопасност.

(2) Контролният орган може да разпорежи на производителя, дистрибутора или лицето, предоставящо услугата, след като приведе стоките или услугите в съответствие с изискванията за безопасност, да ги подложи на изпитване от независим, компетентен и безпристрастен орган в определен от контролните органи срок.

(3) Когато една стока или услуга не е подложена на изпитване по ал. 2, смята се, че тя не отговаря на изискванията за безопасност, освен ако се докаже обратното.

(4) Ако привеждането на стоката в съответствие с изискванията за безопасност не е възможно, контролният орган може да разпорежи използването на стоката за други цели, връщането ѝ в страната на произход или унищожаването ѝ в определен срок.

Чл. 90. (1) Изземването на стоката от потребителите е крайна мярка, която се допуска, когато всички други мерки, предприети от производителите, дистрибуторите и контролните органи, не са достатъчни за предотвратяване на риска за потребителите.

(2) Производителите и дистрибуторите изземват стоките от потребителите, когато предприетите от производителя други мерки не са достатъчни за предотвратяване на риска за здравето и безопасността на потребителите.

(3) Контролните органи предприемат мерките по чл. 88, ал. 1, когато предприетите от производителите, дистрибуторите и доставчиците мерки не са достатъчни за предотвратяване на риска за здравето и безопасността на потребителите.

Чл. 91. Когато стоките или услугите представляват сериозен риск за здравето и безопасността на потребителите, контролните органи предприемат необходимите действия за бързо и ефективно прилагане на мерките, предвидени в този закон.

Чл. 92. (1) В случай на сериозен риск за здравето и безопасността на потребителите съответният контролен орган може да забрани със заповед производството, вноса, износа, възмездното или безвъзмездното пускане на пазара на стоката и да пристъпи към изтеглянето ѝ от всички търговски обекти, в които се намира, или към унищожаването ѝ, когато това е единствената възможност за преустановяване на опасността. Заповедта за налагане на забраната се обнародва в "Държавен вестник".

(2) В случаите по ал. 1 контролният орган може да разпорежи на производителите и дистрибуторите да направят предупреждения до потребителите, да дадат указания за употреба на стоката или да я изземат от

потребителите, като я заменят, поправят или ги обезщетят.

(3) При условията по ал. 1 съответният контролен орган разпорежда със заповед преустановяване предоставянето на определена услуга на потребителите.

(4) Когато се докаже, че стоката или услугата съответства на изискванията за безопасност, контролният орган отменя заповедта по ал. 1. Отмяната на заповедта се обнародва в "Държавен вестник".

(5) В заповедта по ал. 1 и 3 задължително се посочва за чия сметка са разходите за складиране, транспорт, унищожаване и други, свързани с осигуряване безопасността на стоките и услугите.

Чл. 93. Когато поради неспазване изискванията на този раздел условията за работа или съхранение при производителя, дистрибутора или лицето, предоставящо услугата, са такива, че стоките или услугите, произведени, съхранявани, предоставяни или пуснати на пазара, представляват или могат да представляват опасност за здравето или за безопасността на потребителите, съответният контролен орган може да разпреди предприемането на мерки, като:

1. засилване на самоконтрола от страна на производителя, доставчика или дистрибутора;
2. обучение на персонала;
3. извършване на строителни работи;
4. почистване и други.

Чл. 94. Съответните контролни органи имат право на достъп до помещенията, използвани за производствена, търговска и складова дейност, и до помещенията, в които се предоставят услуги, в присъствието на лицето, което извършва дейност в обекта, или на негов представител.

Чл. 95. Мерките, предвидени в този раздел, се налагат чрез издаване на заповеди от ръководителите на контролните органи по чл. 82 или от оправомощени от тях длъжностни лица, които могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Чл. 96. (1) Предприетите от контролните органи мерки по този раздел трябва да са пропорционални на сериозността на риска, който стоката или услугата съдържа, и да имат за цел единствено предотвратяване или преустановяване на опасността за потребителите.

(2) В зависимост от случая мерките по ал. 1 се насочват към:

1. производителя и лицето, предоставящо услуга;
2. дистрибутора и по-специално към лицето, което отговаря за първото пускане на стоката или услугата на пазара;
3. всяко друго лице, когато това е необходимо за оказване сътрудничество на контролните органи за изпълнение на предприетите от тях действия за предотвратяване на рисковете, които стоката или услугата съдържа.

Чл. 97. (1) Преди налагането на мерките по чл. 96 контролните органи са длъжни да предоставят възможност на заинтересованото лице да представи своите възражения.

(2) Когато поради спешния характер на наложената мярка заинтересованото лице не е имало възможност да направи възражения преди налагане на мярката, контролният орган е длъжен да му предостави тази възможност веднага след прилагането ѝ.

Чл. 98. (1) Контролните органи са длъжни да приемат и разглеждат жалби на потребителите или на други заинтересовани лица по отношение на безопасността на стоките и услугите и на дейностите по надзора и контрола за безопасност и писмено да уведомяват подателя на жалбата за резултатите от извършената проверка.

(2) Контролните органи изготвят процедури и методически указания за разглеждане на жалби на потребителите или на други заинтересовани лица по отношение на безопасността на стоките и услугите и дейностите по контрола за безопасност, които публикуват на страницата на съответното ведомство в Интернет и при поискване ги предоставят на потребителите.

Чл. 99. Министерският съвет приема наредба, с която определя условията и реда за изтегляне, изземване и унищожаване на опасни стоки и за обезщетяване на потребителите чрез заплащане или замяна.

Чл. 100. (1) В случай на сериозен риск за здравето и безопасността на потребителите съответният контролен орган разпорежда със заповед затварянето на обекта или на част от него или временно спиране на дейността на производителя, дистрибутора или лицето, предоставящо услуга.

(2) Заповедта по ал. 1 може да се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Обжалването не спира изпълнението ѝ, освен ако съдът разпреди друго.

Чл. 101. (1) Информацията за опасните стоки и услуги, с която контролните органи разполагат, е публична. Контролните органи са длъжни да предоставят тази информация на заинтересованите лица, доколкото това не е пречка за извършване на контролната дейност.

(2) Информацията по ал. 1 съдържа:

1. идентификация на стоката или услугата;

2. описание на характера на риска;

3. предприетите от контролните органи мерки за предотвратяване на опасността.

(3) Длъжностните лица нямат право да разпространяват информация, станала им известна или получена във връзка с изпълнението на разпоредбите на този раздел, която по своето естество представлява професионална тайна.

(4) Алинея 3 не се прилага относно характеристиките за безопасност на стоките или услугите, ако обстоятелствата изискват тази информация да бъде направена публично достояние, за да се гарантират здравето и безопасността на потребителите.

(5) Запазването на професионалната тайна не може да възпрепятства предоставянето на необходимата информация на контролните органи за гарантиране ефективност на контролната дейност за безопасност на стоките или услугите.

(6) Контролните органи, които получават информация, представляваща професионална тайна, са длъжни да осигурят нейната защита.

Чл. 102. Разпоредбите на този раздел не изключват и не ограничават прилагането на правилата относно отговорността на производителя за вреди, причинени от дефект на стока по раздел IV.

Чл. 103. Заповед на контролен орган, с която се ограничава пускането на стока или услуга на пазара или се разпорежда изтеглянето на стока от пазара или изземването ѝ от потребителите, не изключва и не ограничава наказателната отговорност на лицето, спрямо което е предприета мярката.

Раздел II

Гаранция на потребителската стока

Чл. 104. (1) Продавач е всяко физическо или юридическо лице, което в рамките на своята професионална или търговска дейност и въз основа на договор за продажба продава потребителски стоки.

(2) Производител е лицето, което произвежда стоката, вносителят на стоката на територията на страната и всяко лице, което се представя за производител, като поставя върху стоката своето име, търговска марка или друг отличителен знак.

(3) Потребителска стока е всяка движима материална вещ, с изключение на вещите втора употреба - обект на публична продажба, когато потребителят е имал възможност да участва в продажбата.

(4) Поправка или ремонт на потребителска стока е привеждането ѝ в съответствие с договора за продажбата ѝ, когато има несъответствие между тях.

Чл. 105. (1) Продавачът е длъжен да предаде на потребителя стока, която съответства на договора за продажба.

(2) Продавачът отговаря за всяка липса на съответствие на потребителската стока с договора за продажба, която съществува при доставянето на стоката и се прояви до две години след доставянето ѝ, дори и да не е знаел за несъответствието.

Чл. 106. За да съответства на договора за продажба, потребителската стока трябва да:

1. притежава характеристиките, определени от страните по договора, и да е годна за обичайната употреба, за която служат потребителските стоки от същия вид;

2. отговаря на описанието, дадено от продавача под формата на мостра или образец;

3. е годна за специалната употреба, желана от потребителя, при условие че той е уведомил продавача за своето изискване при сключването на договора и то е прието от продавача;

4. притежава обичайните качества и характеристики на стоките от същия вид, които потребителят може разумно да очаква, като се имат предвид естеството на потребителската стока и публичните изявления за конкретните ѝ характеристики, направени от продавача, производителя или негов представител, които се съдържат в рекламата или в етикета на потребителската стока.

Чл. 107. Продавачът не е обвързан с публичните изявления по чл. 106, т. 4, ако докаже, че:

1. не е знаел и не е могъл да знае за направените публични изявления, или

2. публичните изявления са били коригирани в момента на сключването на договора, или

3. решението на потребителя за закупуване на потребителската стока не е било повлияно от публичните изявления.

Чл. 108. Всяко несъответствие на потребителската стока с договора за продажба, което се прояви до 6 месеца след доставянето на стоката, се смята, че е съществувало при доставянето ѝ, освен ако се докаже, че липсата на съответствие се дължи на естеството на стоката или на характера на несъответствието.

Чл. 109. Потребителят не може да оспори съответствието на потребителската стока с договора за продажбата ѝ, когато:

1. при сключването на договора е знаел или не е могъл да не знае за несъответствието;

2. несъответствието се дължи на материали, предоставени от потребителя.

Чл. 110. (1) Продавачът отговаря за несъответствието на потребителската стока с договора за продажба,

дължащо се на неправилно монтиране или инсталиране на стоката, когато договърът предвижда монтирането или инсталирането ѝ да бъде извършено от продавача или на негова отговорност.

(2) Продавачът отговаря за несъответствието на потребителската стока с договора за продажба и когато стоката е монтирана или инсталирана от потребителя, но несъответствието се дължи на неправилни указания за монтиране или инсталиране.

Чл. 111. (1) Всяко споразумение или договор, сключени с продавач преди появата на несъответствието на потребителската стока с договора за продажба, което ограничава или изключва отговорността на продавача по този раздел, е нищожно.

(2) Всяко споразумение, с което потребителят заявява, че знае за липсата на съответствие на потребителската стока с договора за продажба преди неговото сключване, в което не е посочено естеството на несъответствието, е нищожно.

Чл. 112. (1) При несъответствие на потребителската стока с договора за продажба потребителят има право да предяви рекламация, като поиска от продавача да приведе стоката в съответствие с договора за продажба. В този случай потребителят може да избира между извършване на ремонт на стоката или замяната ѝ с нова, освен ако това е невъзможно или избраният от него начин за обезщетение е непропорционален в сравнение с другия.

(2) Смята се, че даден начин за обезщетяване на потребителя е непропорционален, ако неговото използване налага разходи на продавача, които в сравнение с другия начин на обезщетяване са неразумни, като се вземат предвид:

1. стойността на потребителската стока, ако нямаше липса на несъответствие;
2. значимостта на несъответствието;
3. възможността да се предложи на потребителя друг начин на обезщетяване, който не е свързан със значителни неудобства за него.

Чл. 113. (1) Привеждането на потребителската стока в съответствие с договора за продажба трябва да се извърши в рамките на един месец, считано от предявяването на рекламацията от потребителя.

(2) След изтичането на срока по ал. 1 потребителят има право да развали договора и да му бъде възстановена заплатената сума или да иска намаляване на цената на потребителската стока съгласно чл. 114

(3) Привеждането на потребителската стока в съответствие с договора за продажба е безплатно за потребителя. Той не дължи разходи за експедиране на потребителската стока или за материали и труд, свързани с ремонта ѝ, и не трябва да понася значителни неудобства.

(4) Потребителят може да иска и обезщетение за претърпените вследствие на несъответствието вреди.

Чл. 114. (1) При несъответствие на потребителската стока с договора за продажба и когато потребителят не е удовлетворен от решаването на рекламацията по чл. 113, той има право на избор между една от следните възможности:

1. разваляне на договора и възстановяване на заплатената от него сума;
2. намаляване на цената.

(2) Потребителят не може да претендира за възстановяване на заплатената сума или за намаляване цената на стоката, когато търговецът се съгласи да бъде извършена замяна на потребителската стока с нова или да се поправи стоката в рамките на един месец от предявяване на рекламацията от потребителя.

(3) Потребителят не може да претендира за разваляне на договора, ако несъответствието на потребителската стока с договора е незначително.

Чл. 115. (1) Потребителят може да упражни правото си по този раздел в срок до две години, считано от доставянето на потребителската стока.

(2) Срокът по ал. 1 спира да тече през времето, необходимо за поправката или замяната на потребителската стока или за постигане на споразумение между продавача и потребителя за решаване на спора.

(3) Упражняването на правото на потребителя по ал. 1 не е обвързано с никакъв друг срок за предявяване на иск, различен от срока по ал. 1.

Чл. 116. Продавачът, който отговаря за несъответствието на потребителската стока, има право на иск за обезщетение за претърпените вреди срещу лицето, което е причинило несъответствието, ако се намира в пряка или косвена договорна връзка с него, както и срещу производителя, когато той отговаря за несъответствието на стоката. Всяка клауза в договор, която ограничава или изключва тези права на търговеца, е нищожна.

Чл. 117. (1) Търговска гаранция е всяко задължение, поето от продавача или производителя към потребителя, да възстанови цената, заплатена за потребителската стока, да замени или поправи стоката или да положи други грижи за нея, без това да е свързано с разходи за потребителя, когато потребителската

стока не отговаря на условията, обявени в заявлението за предоставяне на търговска гаранция или в рекламата, свързана с него.

(2) Търговската гаранция обвързва този, който я предоставя, съобразно условията, посочени в заявлението за предоставяне на търговска гаранция и в рекламата за нея.

Чл. 118. Търговската гаранция се предоставя на потребителя в писмена форма.

Чл. 119. (1) Заявлението за предоставяне на търговска гаранция съдържа задължително следната информация:

1. съдържание и обхват на търговската гаранция;

2. съществените елементи, необходими за нейното прилагане, и по-специално: срок на търговската гаранция; териториален обхват; име и адрес на лицето, предоставящо гаранцията.

(2) Информацията по ал. 1 трябва да бъде ясна и разбираема.

Чл. 120. В заявлението за предоставяне на търговска гаранция се посочва, че независимо от търговската гаранция продавачът отговаря за липсата на съответствие на потребителската стока с договора за продажба съгласно този закон.

Чл. 121. Неспазването на някои от изискванията на чл. 118 , 119 и 120 не води до недействителност на търговската гаранция и потребителят може да се позове на нея и да претендира за изпълнение на посоченото в заявлението за предоставяне на търговска гаранция.

Раздел III

Рекламации

Чл. 122. Потребителят има право на рекламация за всяко несъответствие на стоката с договореното, включително за стоки втора употреба, когато след доставката, при първоначалния преглед или при съхранението, монтажа, изпитванията или експлоатацията са открити несъответствия с договора за продажба.

Чл. 123. (1) Потребителят има право да предяви рекламация на стоката или услугата, независимо от това дали производителят или търговецът е предоставил търговска гаранция на стоката или услугата.

(2) Когато производителят или търговецът е предоставил търговска гаранция на стоката и удовлетворяването на рекламацията се извършва чрез замяна на стоката с друга, съответстваща на договореното, търговецът е длъжен да запази на потребителя първоначалните гаранционни условия. Когато рекламацията се удовлетворява чрез ремонт на стоката, извършените ремонти се отразяват в гаранционната карта и срокът на ремонта се прибавя към гаранционния срок.

Чл. 124. (1) При предявяване на рекламацията на стока потребителят може да претендира за възстановяване на заплатената сума, за заменяне на стоката с друга, съответстваща на договореното, за отбив от цената или за безплатно извършване на ремонт при условията и по реда на чл. 113 и 114 .

(2) При предявяване на рекламацията за услугата потребителят може да претендира за извършване на услугата в съответствие с договора, за отбив от цената или за възстановяване на заплатената сума.

Чл. 125. (1) Рекламацията се предявява пред търговеца или пред упълномощено от него лице.

(2) Рекламацията се подава устно или писмено.

(3) При предявяване на рекламация потребителят посочва предмета на рекламацията, предпочитания от него начин за удовлетворяване на рекламацията, съответно размера на претендираната сума, и адрес за контакт.

(4) При подаване на рекламация потребителят задължително прилага и документите, на които се основава претенцията:

1. касова бележка или фактура;

2. протоколи, актове или други документи, установяващи несъответствието на стоката или услугата с договореното;

3. други документи, установяващи претенцията по основание и размер.

Чл. 126. (1) Рекламацията на потребителска стока може да се предяви до две години от доставката на стоката, но не по-късно от два месеца от установяване на несъответствието с договореното. Рекламацията на услуги може да се предяви до 14 дни от откриване на несъответствието на услугата с договореното.

(2) Ако на потребителя е предоставена гаранция и срокът на гаранцията е по-дълъг от сроковете за предявяване на рекламацията по ал. 1, рекламацията може да се предяви до изтичането на срока на гаранцията.

Чл. 127. (1) Търговецът или упълномощено от него лице са длъжни да приемат рекламацията, ако тя е предявена своевременно.

(2) Лицата по ал. 1 са длъжни да поддържат регистър на предявените рекламации.

(3) При предявяване на рекламация лицата по ал. 1 задължително я описват в регистъра.

(4) Приемането на рекламации се извършва през цялото работно време в търговския обект, където е

закупена стоката или е поръчана услугата, или на адреса на управление на търговеца, освен ако в договора или в документа за гаранция е определено друго.

Чл. 128. (1) Ако търговецът е приел, че рекламацията е основателна, е длъжен да я удовлетвори съгласно чл. 113 и 114 .

(2) Когато търговецът удовлетвори рекламацията, той издава акт за това, който се съставя в два екземпляра, и предоставя задължително един екземпляр на потребителя.

Чл. 129. Предявяването на рекламация пред търговеца не е пречка за предявяване на иск.

Раздел IV

Отговорност за вреди, причинени от дефект на стока

Чл. 130. (1) Този раздел се прилага за отговорността на производителите, дистрибуторите и търговците за вреди, причинени от дефект на произведена или доставена от тях стока.

(2) Стока е всяка движима вещ, независимо дали е част от друга движима или недвижима вещ, включително следните селскостопански суровини и продукти, които не са преминали през първична обработка или преработка: земеделски култури, продукти и суровини от животновъдство, лов и риболов. Стока е и електричеството.

(3) Производител е всяко лице, което по занятие произвежда стоки в завършен вид, суровини и съставни части, включени в производството на други стоки, или което се представя за производител, като поставя върху стоката своето име, търговска марка или друг отличителен знак. Производител е също всяко лице, което по занятие внася на територията на Република България стоки с цел продажба, отдаване под наем или на лизинг, или използва всяка друга форма на разпространение на стоките на територията на страната.

(4) Дистрибутор или търговец е всяко лице, различно от производител, което пуска стока в обръщение. Стоката е пусната в обръщение, когато производителят се е освободил от нея доброволно. Стоката може да бъде пусната в обръщение само веднъж.

Чл. 131. (1) На обезщетение по този раздел подлежат вредите, причинени от:

1. смърт или телесна повреда на физическо лице;
2. повреждане или унищожаване на вещ, различна от дефектната стока, на стойност не по-малка от 500 лв., когато вещта е ползвана от увреденото лице по предназначение.

(2) Увреденото лице може да упражни правото си на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от дефектна стока, по общия ред.

Чл. 132. (1) Стоката е дефектна, когато не отговаря на общоприетите очаквания за обичайна употреба, като се вземат предвид всички обстоятелства, свързани със:

1. представянето на стоката по отношение на следните елементи: качество, количество, наименование, вид, състав, произход, трайност, отличителни черти, обичайна и възможна употреба на стоката, рекламата на стоката и предоставената информация за нея, и
2. момента на пускане на стоката в обръщение.

(2) Стоката не се смята за дефектна поради единствената причина, че впоследствие е пусната в обръщение друга стока с по-добри показатели.

Чл. 133. (1) Производителят носи отговорност за вредите, причинени от дефект на неговата стока, независимо дали има вина за дефекта ѝ.

(2) Производителят носи отговорност за дефекта дори когато стоката е произведена при спазване на съществуващите стандарти и добри практики или нейното пускане в обръщение е резултат от разрешение, издадено от административен орган.

Чл. 134. (1) Когато производителят на стоката, произведена на територията на Република България, или лицето, внесло стоката, не могат да бъдат установени, отговорността по чл. 133 се носи от всеки дистрибутор или търговец на стоката.

(2) Алинея 1 не се прилага, когато дистрибуторът или търговецът представи в 14-дневен срок информация за името и адреса на производителя, вносителя или лицето, доставило стоката.

(3) Дистрибуторът или търговецът не може да насочи увреденото лице към лице извън пределите на Република България.

Чл. 135. (1) Когато две или повече лица отговарят за една и съща вреда, отговорността им е солидарна.

(2) При вреда, причинена от дефект на стока, включена в друга стока, производителят на съставната част и лицето, извършило монтажа, са солидарно отговорни.

Чл. 136. Увреденото лице доказва вредата, дефекта и причинната връзка между тях.

Чл. 137. (1) Производителят не носи отговорност по чл. 133 , ако докаже, че:

1. не е пускал стоката в обръщение, или
2. след като бъдат взети предвид всички обстоятелства, е вероятно дефектът, причинил вредата, да не е

съществувал към момента, в който производителят е пуснал стоката в обръщение, или дефектът се е появил впоследствие, или

3. не е произвел стоката за продажба или друга форма на разпространение с търговска цел и не е произвел или разпространил стоката в рамките на своята професионална дейност, или

4. дефектът се дължи на съответствието на стоката със задължителни изисквания, определени от държавни органи, или

5. състоянието на научно-техническите познания към момента на пускане на стоката в обръщение не е позволявало установяването на дефекта.

(2) Производителят на съставна част не носи отговорност по чл. 133, ако докаже, че дефектът на съставната част се дължи на разработването или проектирането на стоката, в която тази част е включена, или на указания за стоката, дадени от производителя.

Чл. 138. (1) Производителят може да бъде освободен от отговорност по чл. 133 или отговорността му може да бъде намалена, когато вредите са причинени едновременно от дефектната стока и действия на увреденото лице или на лице, за което то отговаря.

(2) Отговорността на производителя не може да бъде намалена, когато вредата е причинена едновременно от дефектната стока и от действие или бездействие на трето лице.

Чл. 139. Нищожна е всяка клауза в договор, която предвижда освобождаване или ограничаване отговорността на производителя към увреденото лице за вреди, причинени по този раздел.

Чл. 140. (1) Искът за обезщетение на вреди, причинени от дефект на стока, може да се предяви до три години от датата, на която ищецът е узнал или е следвало да узнае за вредата, дефекта и самоличността на производителя.

(2) За спирането и прекъсването на давността се прилагат разпоредбите на Закона за задълженията и договорите.

Чл. 141. Правата на увреденото лице по този раздел се погасяват с изтичането на 10 години от датата, на която производителят е пуснал в обръщение стоката, причинила вредата, освен ако увреденото лице междувременно е предявило иск срещу производителя.

Чл. 142. Разпоредбите на този раздел не лишават увреденото лице от правото му на обезщетение по друг закон.

Глава шеста

НЕРАВНОПРАВНИ КЛАУЗИ В ПОТРЕБИТЕЛСКИ ДОГОВОРИ

Чл. 143. Неравнопавна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като:

1. освобождава от отговорност или ограничава отговорността на производителя, търговеца или доставчика, произтичаща от закон, в случай на смърт или телесни повреди на потребителя, причинени в резултат на действие или бездействие от страна на търговеца или доставчика;

2. изключва или ограничава правата на потребителя, произтичащи от закон, по отношение на търговеца или доставчика или на друго лице при пълно или частично неизпълнение или неточно изпълнение на договорни задължения, включително изключва възможността за прихващане на задължение към търговеца или доставчика с друго насрещно вземане, което има спрямо него;

3. поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля;

4. позволява на търговеца или доставчика да задържи заплатените от потребителя суми, в случай че последният откаже да сключи или да изпълни договора, като същевременно не предвижда право на потребителя да получи обезщетение на същата стойност при несклучване или неизпълнение на договора от страна на търговеца или доставчика;

5. задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка;

6. позволява на търговеца или доставчика да се освободи от задълженията си по договора по своя преценка, като същата възможност не е предоставена на потребителя, както и да задържи сума, получена за престация, която не е извършил, когато сам прекрати договора;

7. позволява на търговеца или доставчика да прекрати действието на безсрочен договор без предизвестие, освен когато има сериозни основания за това;

8. предвижда необосновано кратък срок за мълчаливо съгласие за продължаване на договора при непротивопоставяне на потребителя;

9. налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора;

10. позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание;

11. позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно без основание характеристиките на стоката или услугата;

12. предвижда цената да се определя при получаването на стоката или предоставянето на услугата или дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора;

13. дава право на търговеца или доставчика да определи дали стоката или услугата отговаря на посочените в договора условия или му предоставя изключително право да тълкува клаузите на договора;

14. налага на потребителя да изпълни своите задължения, дори и ако търговецът или доставчикът не изпълни своите;

15. дава възможност на търговеца или доставчика без съгласието на потребителя да прехвърли правата и задълженията си по договора, когато това може да доведе до намаляване на гаранциите за потребителя;

16. изключва или възпрепятства правото на предявяване на иск или използването на други средства от страна на потребителя за решаването на спора, включително задължава потребителя да се обръща изключително към определен арбитражен съд, който не е предвиден по закон; ограничава необосновано средствата за доказване, с които потребителят разполага, или му налага тежестта на доказване, която съгласно приложимото право би трябвало да бъде за сметка на другата страна по договора;

17. ограничава обвързаността на търговеца или доставчика от поети чрез негови представители задължения или поставя неговите задължения в зависимост от спазването на определено условие;

18. поставя други подобни условия.

Чл. 144. (1) Разпоредбата на чл. 143, т. 7 не се прилага за клаузи, при които доставчикът на финансови услуги си запазва правото при наличие на основателна причина едностранно и без предизвестие да прекрати договор, сключен за неопределен срок, при условие че доставчикът на финансовите услуги се е задължил да извести незабавно другата страна/страни по договора за неговото прекратяване.

(2) Разпоредбата на чл. 143, т. 10 не се прилага за клаузи, при които:

1. доставчикът на финансови услуги си запазва правото при наличие на основателна причина да промени без предизвестие лихвен процент, дължим от потребителя или на потребителя, или стойността на всички други разходи, свързани с финансовите услуги, при условие че доставчикът на финансовата услуга е поел задължение да уведоми за прекратяването другата страна/страни по договора в 7-дневен срок и другата страна/страни по договора има правото незабавно да прекрати договора;

2. търговецът или доставчикът на финансовите услуги си запазва правото да промени едностранно условията на безсрочен договор, при условие че се е задължил в тридневен срок да информира потребителя за промените и потребителят има правото да прекрати договора.

(3) Разпоредбите на чл. 143, т. 7, 10 и 12 не се прилагат по отношение на:

1. сделките с ценни книжа, финансови инструменти и други стоки или услуги, чиято цена е свързана с колебанията/измененията на борсовия курс или индекс или с размера на лихвения процент на финансовия пазар, които са извън контрола на търговеца или доставчика на финансови услуги;

2. договорите за покупка или продажба на чужда валута, пътнически чекове или международни парични преводи в чужда валута.

(4) Разпоредбата на чл. 143, т. 12 не се прилага при клаузи за индексирание на цени, при условие че клаузите са законосъобразни и методът за промяна на цените е описан подробно и ясно в договора.

Чл. 145. (1) Неравноправната клауза в договор, сключен с потребителя, се преценява, като се вземат предвид видът на стоката или услугата - предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване към датата на сключването, както и всички останали клаузи на договора или на друг договор, от който той зависи.

(2) Преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбираеми.

Чл. 146. (1) Неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално.

(2) Не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия.

(3) Обстоятелството, че някои условия са индивидуално уговорени, не изключва прилагането на този раздел към останалата част от договора.

(4) Когато търговецът или доставчикът твърди, че определено условие от договора е индивидуално уговорено, тежестта за доказването пада върху него.

(5) Наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, не води до неговата нищожност, ако договорът може да се прилага и без тези клаузи.

Чл. 147. (1) Клаузите на договорите, предлагани на потребителите, трябва да бъдат съставени по ясен и недвусмислен начин.

(2) При съмнение относно смисъла на определено условие то се тълкува по благоприятен за потребителя начин.

Чл. 148. Комисията за защита на потребителите:

1. изготвя насоки или препоръки във връзка с конкретни неравноправни клаузи в договори с общи условия или в договори, използвани в определени отрасли или сектори на дейност;

2. препоръчва използването на определени клаузи в договорите, използвани в определени специфични отрасли или сектори на дейност;

3. води преговори с представители на сдружения на търговците относно изготвянето на примерни договори, приложими за определени отрасли или сектори на дейност.

Глава седма

ДОГОВОР ЗА ПРИДОБИВАНЕ ЧАСТИЧНО ПРАВО НА ПОЛЗВАНЕ НА НЕДВИЖИМ ИМОТ ЗА ОПРЕДЕЛЕН ПЕРИОД

Чл. 149. Договор за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период е всеки договор или група договори, сключен за срок не по-кратък от три години, въз основа на който продавачът в рамките на своята професионална дейност срещу заплащане на обща цена предоставя на потребителя пряко или чрез посредник правото на ползване на един или няколко недвижими имота за определен период или за период в годината, който може да бъде определен и който не е по-кратък от 7 дни.

Чл. 150. (1) Потребител е всяко физическо лице, което извън кръга на своята професионална дейност сключва сделки по тази глава, в полза на което се учредява или прехвърля правото на ползване на недвижим имот за период, който може да бъде определен.

(2) Недвижим имот означава всяка сграда или част от сграда, предназначена за живеене, която е предмет на договора по ал. 1.

(3) Продавач е всяко физическо или юридическо лице, което в рамките на своята професионална дейност учредява, прехвърля или се задължава да прехвърли правото на ползване на недвижим имот за определен период.

Чл. 151. (1) При сключване на договор за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период продавачът представя писмена информация, която съдържа:

1. описание на недвижимия имот или на недвижимите имоти, предлагани за ползване за определен период;

2. данни за обстоятелствата по чл. 152, ал. 2, т. 2 - 9 и т. 11 - 14, с изключение на тези, засягащи потребителя;

3. указания за възможностите за получаване на допълнителна информация.

(2) Информацията по ал. 1 съставлява неразделна част от договора за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период.

(3) Информацията по ал. 1 може да бъде променена единствено в следните случаи:

1. по взаимно съгласие между продавача и потребителя;

2. когато промените се дължат на причини, независещи от продавача; в този случай потребителят трябва да бъде уведомен писмено за направените промени преди сключването на договора.

(4) Договорът за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период посочва изрично направените промени в информацията по ал. 1.

(5) Всяка реклама на недвижим имот, който е предмет на договор за придобиване частично право на ползване за определен период, посочва наличието на възможност за получаване на информацията по ал. 1, както и мястото, където тя може да бъде получена.

Чл. 152. (1) Договорът за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период се сключва в писмена форма и екземпляр от него се предоставя на потребителя.

(2) Договорът трябва да съдържа най-малко следните елементи:

1. дата и място на сключване;

2. данни за страните по договора - трите имена, единния граждански номер и постоянния адрес на физическите лица и наименованието, БУЛСТАТ, адреса на управление и правноорганизационната форма на юридическите лица по време на сключването на договора;

3. данни за собственика на недвижимия имот и/или на посредника, ако има такъв, които съдържат

информацията по т. 2;

4. вида и естеството на правото на частично ползване - предмет на договора; условия за упражняване правото на ползване на недвижимия имот за определен период в страната, където се намира имотът; период в годината, през който може да се ползва имотът, в т. ч. считано от коя дата; информация за законовите изисквания за ползване на недвижимия имот за определен период; в случай че тези изисквания не са изпълнени - информация за условията, които трябва да бъдат изпълнени за придобиване право на ползване на имота;

5. точно описание на недвижимия имот и неговото местоположение;

6. при незавършено строителство:

а) степен на завършеност на недвижимия имот;

б) реален срок за завършване на строителните работи;

в) данни за наличието на разрешително за строеж, номер на разрешителното, име и адрес на органа, извършващ строителния надзор; когато за строителството на недвижимия имот не се изисква разрешително, посочва се датата на започване на строителството;

г) степен на завършване присъединяването на имота към обществената инфраструктура (електричество, ТЕЦ, В и К, телефон и други);

д) предоставени гаранции за своевременното завършване на строителството и за възстановяването на потребителя на извършените от него плащания при неспазване на срока за завършване на строителството, както и информация за практическото прилагане на гаранциите;

7. данни за обществените услуги, до които потребителят ще има достъп, и при какви условия (електричество, вода, поддръжка, смет и други);

8. общи съоръжения и оборудване в недвижимия имот, до които потребителят ще има достъп, като басейн, сауна и други, както и условията, при които потребителят ще има достъп до тези съоръжения, и на каква цена;

9. начин на организиране на поддръжката, ремонта, стопанисването и управлението на имота;

10. периода, през който потребителят може да упражни правото си на ползване на недвижимия имот; продължителност и честота на периода, дата, от която потребителят може да упражни правото си по договора;

11. цената, която потребителят следва да заплати за придобиване правото на ползване на недвижимия имот за определен период;

12. приблизителен размер на сумата, която потребителят трябва да заплати за ползването на общите съоръжения и услуги в имота; начин на изчисляване стойността на разходите, свързани с ползването на недвижимия имот от потребителя; финансови задължения за потребителя (данъци, такси), както и допълнителните административни разходи за управление, поддръжка и ремонт на имота;

13. реда, по който потребителят може да прекрати и да се откаже от сключения договор; информация за лицето, което трябва да бъде уведомено при прекратяване или при отказ на потребителя от договора, и за начина, по който да бъде извършено уведомяването; информация за естеството и размера на разходите, които в този случай са за сметка на потребителя съгласно чл. 155, ал. 2 ;

14. реда за прекратяване на договора за кредит, свързан с договора за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период, при прекратяване или отказ на потребителя от основния договор;

15. потвърждение, че придобиването на право за ползване на недвижим имот за определен период не е свързано с други разходи, тежести и задължения, освен посочените в договора;

16. наличие или липса на възможност за замяна или продажба на правото на ползване на недвижим имот за определен период, както и за разходите, свързани със замяната и/или продажбата на правото по договора, когато замяната или продажбата на това право е организирана от продавача или от трето лице, посочено от него в договора.

Чл. 153. (1) Когато потребителят живее на територията на Република България или недвижимият имот или един от недвижимите имоти се намира на територията ѝ, договорът за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период и информацията по чл. 151 за сключване на договор се съставят на български език.

(2) Когато потребителят живее на територията на Република България или на територията на държава - членка на Европейския съюз, договорът и информацията за сключване на договор за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период се съставят на български език или на езика на държавата от Европейския съюз, в която живее потребителят или на която той е гражданин, по негов избор.

(3) Когато договорът по чл. 152 е съставен на български и на друг език, потребителят подписва един от двата варианта на договор на изборния от него език.

(4) Когато недвижимият имот или един от недвижимите имоти се намира на територията на държава - членка на Европейския съюз, и договорът не е изготвен на езика на тази държава, продавачът предоставя на потребителя легализиран превод на договора на езика на държавата, в която се намира недвижимият имот.

Чл. 154. (1) Потребителят има право да се откаже от договора за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период в срок 10 работни дни, считано от датата на подписването на договора от двете страни или от сключването на предварителен договор между продавача и потребителя, без да се мотивира и без да дължи обезщетение или неустойка.

(2) Потребителят има право да прекрати договора в срок три месеца, считано от датата на подписването му от двете страни или от сключването на предварителен договор, когато към този момент договорът не съдържа информацията по чл. 152, ал. 2, т. 1 - 5, т. 6, букви "а" и "б" и т. 10 - 14 и 16 .

(3) Когато продавачът предостави информацията по чл. 152, ал. 2, т. 1 - 5, т. 6, букви "а" и "б" и т. 10 - 14 и 16 в рамките на тримесечния срок по ал. 2, потребителят има право да се откаже от договора в срок 10 работни дни, считано от момента на предоставяне на информацията, без да дължи обезщетение или неустойка.

(4) Когато след изтичането на срока по ал. 2 потребителят не е използвал правото си да прекрати договора и договорът не съдържа информацията по чл. 152, ал. 2, т. 1 - 5, т. 6, букви "а" и "б" и т. 10 - 14 и 16 , потребителят има право да се откаже от договора в срок 10 работни дни, считано от датата, следваща изтичането на срока по ал. 2, без да дължи обезщетение или неустойка.

Чл. 155. (1) Потребител, който желае да упражни правото си по чл. 154 , е длъжен да уведоми за това писмено лицето, посочено в договора съгласно чл. 152, ал. 2, т. 13 . Уведомяването е валидно, когато е направено писмено и е изпратено преди изтичането на съответния срок по чл. 154 .

(2) Потребител, който упражни правото си да се откаже от сключения договор по чл. 154, ал. 1 , дължи на продавача само разходите, свързани със сключването и отказа от договора, за действия, извършени преди изтичането на срока по чл. 154, ал. 1 . Стойността на тези разходи се посочва изрично в договора.

(3) Потребител, който упражни правото си по чл. 154, ал. 2 за прекратяване на договора, не дължи на продавача никакви разходи.

Чл. 156. Никой няма право да изисква или да получава от потребителя авансово плащане по договора пряко или чрез посредник преди изтичането на срока по чл. 154 , в който потребителят може да се откаже от сключения договор.

Чл. 157. Когато потребителят заплаща напълно или частично цената по договора чрез кредит, предоставен му от продавача или от трето лице въз основа на договор между продавача и третото лице, прекратяването или отказът на потребителя от сключения договор съгласно чл. 154 води до прекратяване на договора за кредит, без потребителят да дължи обезщетение и/или неустойка.

Чл. 158. Всяко споразумение между продавач и потребител, което противоречи на разпоредбите на този закон и води до увреждане интересите на потребителя или до ограничаване отговорността на продавача по този закон, е нищожно.

Чл. 159. (В сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) (1) Когато недвижимият имот се намира на територията на държава - членка на Европейския съюз, и приложимото право към договора не съдържа разпоредби за защита на потребителя, съответстващи на изискванията на Директива 94/47/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, прилага се законодателството на държава - членка на Европейския съюз, на чиято територия се намира недвижимият имот.

(2) Когато законодателството на държава - членка на Европейския съюз, по ал. 1 не съответства на изискванията на Директива 94/47/ЕС или няма такова законодателство, прилагат се разпоредбите на този закон.

Чл. 160. (В сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) Когато недвижимият имот се намира на територията на държава, която не е членка на Европейския съюз, и потребителят живее на територията на Република България или на територията на държава - членка на Европейския съюз, той не може да бъде лишен от защитата, предоставена му по този закон, или от защитата, предоставена му от законодателството на държавата - членка на Европейския съюз, независимо от приложимото право към договора, при условие че са спазени следните условия:

1. договорът е сключен в държавата, в която живее потребителят;
2. договорът е предшестван от специално изготвена оферта или реклама, в резултат на които потребителят е предприел действия за сключване на договора;
3. договорът е сключен в държава, в която потребителят е отишъл в резултат на предложение за пътуване, направено от продавача, с цел сключване на договора.

Чл. 161. (1) При неспазване изискванията на чл. 152 и 153 договорът за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период е недействителен.

(2) За неуредените по този раздел случаи се прилагат разпоредбите на Закона за задълженията и договорите.

Глава осма

ОРГАНИ И ОРГАНИЗАЦИИ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ

Раздел I

Административни органи за защита на потребителите

Чл. 162. Министърът на икономиката и енергетиката провежда и координира държавната политика в областта на защитата на потребителите.

Чл. 163. Министърът на икономиката и енергетиката предприема мерки за интегриране на политиката за защита на потребителите при провеждане на другите секторни и хоризонтални политики.

Чл. 164. (1) (Предишен текст на чл. 164 - ДВ, бр. 53 от 2006 г.) Министърът на икономиката и енергетиката:

1. прави предложения за изменение на действащи и за приемане на нови нормативни актове в областта на защитата на потребителите;
2. издава подзаконовни нормативни актове в областта на защитата на потребителите в случаите, предвидени в закон;
3. дава становища по нормативни актове, имащи отношение към защитата на потребителите;
4. ръководи работата на Националния съвет за защита на потребителите;
5. координира дейността на другите административни органи, имащи отношение към защитата на потребителите;
6. осъществява сътрудничество с административни органи за защита на потребителите на други държави и представлява Република България в международните организации за защита на потребителите;
7. (нова - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) изготвя списък на квалифицираните организации в Република България, които имат правен интерес да предявяват искове за преустановяване или за забрана на действия или търговски практики, които са в нарушение на колективните интереси на потребителите.

(2) (Нова - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) Списъкът по ал. 1, т. 7 се изготвя въз основа на критерии, определени с наредба на министъра на икономиката и енергетиката.

(3) (Нова - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) Министърът на икономиката и енергетиката предоставя на Европейската комисия списъка на квалифицираните организации в Република България, както и техния предмет на дейност и правноорганизационна форма.

Чл. 165. (1) Комисията за защита на потребителите е юридическо лице на бюджетна издръжка - второстепенен разпоредител с бюджетни кредити, със седалище София. Тя е колегиален орган към министъра на икономиката и енергетиката с регионални звена на територията на страната.

(2) Комисията за защита на потребителите се състои от петима членове, в т.ч. председател, които се определят за срок 5 години с решение на Министерския съвет и се назначават от министър-председателя. От членовете на комисията поне един е юрист и един е икономист.

(3) Комисията за защита на потребителите:

1. приема годишна план-програма и периодични планове за извършване на контролна дейност;
2. осъществява контрол върху заблуждаващата, непочтената и неразрешената сравнителна реклама;
3. предявява искове за колективна защита на потребителите;
4. изготвя насоки и препоръки във връзка с конкретни неравноправни клаузи в договорите;
5. осъществява контрол за безопасност на стоките и услугите в съответствие с изискванията на този закон.

(4) Председателят на Комисията за защита на потребителите:

1. представлява комисията и упълномощава лица, които да я представляват;
2. ръководи заседанията на комисията;
3. ръководи, координира и контролира осъществяването на цялостната дейност на администрацията на комисията;
4. упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудови правоотношения;
5. сключва договори, необходими за дейността на комисията и на нейната администрация, или оправомощава лица за тяхното сключване;
6. издава индивидуални административни актове, наказателни постановления и налага принудителни административни мерки и оправомощава длъжностни лица за издаването на наказателни постановления в

предвидените в нормативни актове случаи.

(5) Председателят и членовете на Комисията за защита на потребителите трябва да отговарят на следните условия:

1. да са български граждани;
2. да имат висше образование със степен "магистър";
3. да имат най-малко 5 години трудов стаж;
4. да не са еднолични търговци, собственици, съдружници, акционери, управители (прокуристи), консултанти или членове на органи на управление на търговски дружества, държавни предприятия и юридически лица с нестопанска цел.

(6) Всеки член на комисията е длъжен да разкрие писмено пред комисията всеки съществен търговски, финансов или друг делови интерес, който той и/или членове на семейството му имат при вземане на конкретно решение, и да не участва в обсъждането и гласуването му.

(7) Съществен търговски, финансов или друг делови интерес е налице винаги за лицата по ал. 6, както и за лицата, с които всяко от тях е икономически свързано, когато подлежи на контрол по този закон.

(8) Правомощията на членовете на комисията се прекратяват при смърт или предсрочно:

1. по тяхно писмено искане;
2. при установяване на несъвместимост с изискванията на този закон;
3. когато са осъдени на лишаване от свобода за умишлено престъпление от общ характер;
4. при невъзможност да изпълняват задълженията си повече от три месеца.

(9) При прекратяване на правомощията на член на комисията в срок до един месец от деня на прекратяване на правомощията компетентният орган определя и назначава нов член до изтичане на съответния мандат.

(10) Дейността, структурата и организацията на работа и численият състав на Комисията за защита на потребителите и на нейната администрация се определят с устройствен правилник, приет от Министерския съвет.

Чл. 166. Кметът на общината създава в общинската администрация звено за защита на потребителите, чрез което:

1. осъществява контрол по глава втора, глава четвърта, раздел III и глава пета, раздели II и III;
2. консултира потребителите относно правата им по този закон;
3. предоставя на Комисията за защита на потребителите информация за опасни стоки;
4. сезира компетентните органи при установяване нарушения на други нормативни актове, засягащи правата и интересите на потребителите.

Раздел II

Сдружения на потребителите

Чл. 167. (1) Гражданите могат да се сдружават с цел защита на правата и интересите на потребителите.

(2) Не могат да заемат ръководни длъжности в управителните органи на сдруженията на потребителите:

1. служители в държавните органи и в органите на местното самоуправление и местната администрация, които осъществяват функции по защита на потребителите;
2. производители, вносители, търговци и доставчици;
3. лица, които заемат ръководна или контролна длъжност в търговско дружество или кооперация;
4. лица, които заемат ръководна длъжност в политическа партия или организация.

Чл. 168. (1) Сдруженията на потребителите са сдружения с нестопанска цел, които:

1. действат изключително в интерес на потребителите;
2. не са свързани с определена политическа партия;
3. са икономически независими от производители, вносители, търговци и доставчици;
4. са регистрирани в Министерството на правосъдието като сдружения с нестопанска цел, определени за извършване на общественополезна дейност.

(2) Обстоятелствата по ал. 1, т. 2 и 3 се доказват с декларация.

Чл. 169. (1) Сдруженията на потребителите имат право да:

1. получават информация за проекти на нормативни актове, отнасящи се до правата и интересите на потребителите, и да дават становища по тях;
2. информират контролните органи за случаи, в които са нарушени правата на потребителите;
3. получават информация от държавните и общинските органи за проекти на методики за формиране цените на обществените услуги, свързани с топлоснабдяване, електроснабдяване, водоснабдяване и канализация, транспорт, пощенски съобщения и далекосъобщения;
4. предлагат на всички контролни органи извършването на проверки, анализи и изпитвания на стоки и

услуги;

5. съдействат за разрешаване на спорове, възникнали между потребители и търговци;

6. сезират съда за нарушаване на правата и интересите на потребителите в случаите и при условията на този закон;

7. сключват колективни споразумения със сдруженията на търговците.

(2) Държавните органи и органите на местното самоуправление и местната администрация оказват съдействие на сдруженията на потребителите в дейността им, свързана със защита на потребителите.

Чл. 170. (1) Представително е това сдружение на потребителите, което отговаря на следните условия:

1. извършва ефективна обществена дейност за защита на интересите на потребителите, което се преценява в зависимост от:

а) извършените и разпространените публикации за защита на потребителите;

б) проведените информационни кампании за запознаване на потребителите с техните права;

в) предприетите действия за защита на колективните интереси на потребителите;

2. изградените приемни за предоставяне на съвети и информация на потребителите, които трябва да са най-малко в една трета от областните градове.

(2) Сдруженията на потребителите доказват обстоятелствата по ал. 1 пред министъра на икономиката и енергетиката чрез представяне на отчет за извършената дейност за защита на потребителите през предходната година, който се представя до 31 януари на следващата година.

(3) Министърът на икономиката и енергетиката изготвя ежегодно списък на представителните сдружения на потребителите, отговарящи на изискванията на ал. 1, който се публикува в Интернет страницата на Министерството на икономиката и енергетиката.

Чл. 171. (1) Представителните сдружения на потребителите участват в Националния съвет за защита на потребителите, в колективните и консултативните органи за защита на потребителите.

(2) Представителните сдружения на потребителите правят мотивирано предложение до министъра на икономиката и енергетиката за определяне представители на потребителските организации, които да участват в колективните и консултативните органи за защита на потребителите.

Чл. 172. (1) Държавата може да финансира сдружения на потребителите по реда на чл. 196 съобразно обема и общественото значение на извършената работа в интерес на потребителите.

(2) Средствата по ал. 1 се разпределят от министъра на икономиката и енергетиката по негова преценка съобразно дейността и при спазване принципите на обективност, прозрачност и безпристрастност.

(3) Министърът на икономиката и енергетиката съгласувано с министъра на финансите издава наредба за условията и реда за предоставяне на финансови средства на сдруженията на потребителите.

Раздел III

Национален съвет за защита на потребителите

Чл. 173. (1) Националният съвет за защита на потребителите е консултативен орган към министъра на икономиката и енергетиката.

(2) Националният съвет за защита на потребителите се състои от председател, заместник-председател и 12 членове.

(3) Председател на Националния съвет за защита на потребителите е министърът на икономиката и енергетиката, а заместник-председател е заместник-министърът на икономиката и енергетиката, отговарящ за политиката за защита на потребителите.

(4) Националният съвет за защита на потребителите включва по един представител на Министерството на здравеопазването, Министерството на земеделието и горите, Министерството на икономиката и енергетиката, Министерството на транспорта, Министерството на финансите и на Комисията за защита на потребителите към министъра на икономиката и енергетиката, определени от съответните министри, и шестима представители на представителните сдружения на потребителите.

(5) Представителите на представителните сдружения на потребителите се определят въз основа на мотивирано предложение до министъра на икономиката и енергетиката, подписано най-малко от две трети от сдруженията по чл. 170 .

(6) Поименният състав на Националния съвет за защита на потребителите се определя със заповед на министъра на икономиката и енергетиката.

Чл. 174. (1) Министърът на икономиката и енергетиката издава правилник за работата на Националния съвет за защита на потребителите.

(2) Административното обслужване на дейността на Националния съвет за защита на потребителите се осигурява от Министерството на икономиката и енергетиката.

Чл. 175. (1) Националният съвет за защита на потребителите:

1. консултира министъра на икономиката и енергетиката за провеждане на ефективна потребителска

политика;

2. изготвя програми за провеждане на потребителска политика;

3. прави предложения чрез министъра на икономиката и енергетиката за изменения и допълнения в правното регулиране на защитата на потребителите;

4. прави предложения до съответните държавни органи във връзка с ефективното прилагане на законодателството, свързано със защитата на потребителите;

5. дава становища по проекти на нормативни актове, свързани с правата на потребителите;

6. насърчава сключването на споразумения между сдружения на потребителите и сдружения на търговците;

7. обсъжда други въпроси, свързани със защитата на потребителите.

(2) По решение на Националния съвет за защита на потребителите към него могат да се създават комисии и работни групи за решаване на отделни проблеми.

Чл. 176. Националният съвет за защита на потребителите се свиква на заседание от министъра на икономиката и енергетиката най-малко веднъж на 4 месеца и може да взема решение, когато на заседанията присъстват най-малко две трети от членовете му. Решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете му. Националният съвет за защита на потребителите може да се свиква и от половината от членовете му.

Чл. 177. Членовете на Националния съвет за защита на потребителите не получават възнаграждение за работата си в него.

Глава девета

ПОТРЕБИТЕЛСКИ СПОРОВЕ

Раздел I

Потребителски жалби и сигнали

Чл. 178. (1) За нарушаване на правата, предоставени им по този закон, потребителите и сдруженията на потребителите имат право да подават сигнали, жалби и молби до контролните органи, изпълняващи функции за защита на потребителите. Преписи от сигналите, жалбите и молбите могат да се изпращат и до по-горестоящи органи.

(2) Сигналите, жалбите и молбите могат да се подават писмено, устно или по друг подходящ начин. Когато е необходимо сигналът, жалбата или молбата да се подаде писмено или да отговаря на определени изисквания, на подателя се дават съответни разяснения.

(3) Сигналите, жалбите и молбите, подадени до некомпетентен орган, се препращат най-късно 7 дни от датата на постъпването им на компетентния орган, като се уведомяват техните податели. Сигналът, жалбата или молбата не се препраща, когато има данни, че въпросът е отнесен и до компетентния орган.

Чл. 179. (1) Държавните органи са длъжни да регистрират подадените до тях сигнали, жалби и молби на потребителите и да образуват производство за разглеждането им. По анонимни сигнали производство не се образува.

(2) Органът, до който е подаден сигнал, жалба или молба, е длъжен да насочи потребителя и да му разясни неговите права и задължения.

(3) На лицата, чиито искания са незаконосъобразни или неоснователни или не могат да бъдат удовлетворени по обективни причини, се посочват съображенията за това.

Чл. 180. (1) Когато по сигнала, жалбата или молбата не е нужно да се извършва проверка, компетентният орган е длъжен да разгледа случая и да вземе решение в 14-дневен срок, а в останалите случаи - в едномесечен срок от датата на постъпването на сигнала, жалбата или молбата.

(2) Решението по сигнала, жалбата или молбата се съобщава писмено на подателя и на другите заинтересовани лица и организации, ако има такива, в 7-дневен срок от датата на постановяването му.

(3) Решения с голямо обществено значение могат да се разгласяват чрез печата или по друг подходящ начин по преценка на органа, който ги е постановил.

(4) Когато в сигнал, жалба или молба е отправено искане, което не е уважено, компетентният орган в отговора си до подателя излага съображенията и мотивите си за това.

Чл. 181. (1) Сигнали, жалби и молби, подадени повторно по въпрос, по който има решение, не се разглеждат, освен ако са във връзка с изпълнението на решението или се основават на нови факти и обстоятелства.

(2) Сигналите, жалбите и молбите, които не се разглеждат, се връщат на подателя, като му се съобщават и основанията за това.

(3) На сигнали, жалби и молби по въпроси, на които е отговорено по ал. 2, но съдържащи нови обстоятелства, се отговаря само на новите обстоятелства.

Раздел II

Помирителни комисии

Чл. 182. (1) Министърът на икономиката и енергетиката създава помирителни комисии, които съдействат за разрешаването на спорове между потребители и търговци, включително във връзка с гаранционната отговорност, правото на рекламация за стоки или услуги и неравноправните клаузи в договори, с търговските практики и договорите, сключвани с потребители.

(2) Министърът на икономиката и енергетиката определя със заповед седалището и района на действие на помирителните комисии и одобрява списък на членовете им, които ще съдействат за постигането на споразумение между потребители и търговци. Заповедта се обнародва в "Държавен вестник".

(3) Съдействието по ал. 1 се осъществява по искане на потребител с местоживеене или седалище в района на действие на съответната помирителна комисия.

(4) Производството пред помирителна комисия не е задължителна предпоставка за предявяване на иск пред съда.

Чл. 183. (1) Помирителната комисия включва по един представител на Комисията за защита на потребителите, определен от председателя ѝ, представител на сдружение на търговците и представител на сдружение на потребителите. Последните двама представители се определят от одобрения списък по чл. 182, ал. 2 по предложение на съответните сдружения съобразно предмета на искането.

(2) Ако помирителна комисия не може да се създаде поради липса на представител на сдружение на търговците или сдружение на потребителите, министърът на икономиката и енергетиката определя със заповед помирителната комисия, която ще съдейства за разрешаването на споровете в района, в който не може да се създаде помирителна комисия.

Чл. 184. (1) Помирителната комисия съдейства за доброволното уреждане на споровете чрез сключване на споразумение между страните по спора.

(2) Ако страна по спора не изпълнява задълженията си по споразумението, другата страна може да се обърне към съда за разглеждане на спора - предмет на споразумението.

Чл. 185. Министърът на икономиката и енергетиката издава правилник за работата на помирителните комисии.

Раздел III

Средства за колективна защита. Искове за преустановяване на нарушения и за обезщетение на потребителите

Чл. 186. (1) (Доп. - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) Сдруженията за защита на потребителите, включени в списъка по чл. 164, ал. 1, т. 7, могат да предявят иск за преустановяване или за забрана на действия или търговски практики, които са в нарушение на колективните интереси на потребителите.

(2) Нарушение на колективните интереси на потребителите е всяко действие, което уврежда колективни интереси на потребителите и противоречи на разпоредбите на:

1. глава трета, раздел II "Заблуждаваща реклама" и раздел III "Непочтена реклама"; глава четвърта, раздел I "Договор, сключен извън търговския обект" и раздел II "Договор за продажба от разстояние", глава пета, раздел II "Гаранция на потребителската стока", глава шеста "Неравноправни клаузи в потребителски договори" и глава седма "Договор за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период";

2. глава четвърта, раздел II "Организиранни групови и индивидуални туристически пътувания с обща цена" от Закона за туризма;

3. глава четвърта "Реклама, радио- и телевизионен пазар и спонсорство" от Закона за радиото и телевизията;

4. (изм. - ДВ, бр. 53 от 2006 г.) глава десета "Реклама на лекарствените продукти" от Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина;

5. (нова - ДВ, бр. 51 от 2006 г.) Закона за електронната търговия ;

6. (нова - ДВ, бр. 53 от 2006 г.) Закона за потребителския кредит ;

7. (предишна т. 5 - ДВ, бр. 51 от 2006 г., предишна т. 6, доп., бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) други закони, имащи отношение към защитата на потребителите, или

8. (нова - ДВ, бр. 53 от 2006 г.) националното законодателство на държава - членка на Европейския съюз, което въвежда следните директиви:

а) Директива 84/450/ЕЕС на Съвета за заблуждаваща реклама;

б) Директива 85/577/ЕЕС на Съвета за договори извън търговския обект;

в) Директива 87/102/ЕЕС на Съвета за потребителския кредит;

г) Директива 89/552/ЕЕС на Съвета за извършване на телевизионна дейност;

- д) Директива 90/314/ЕЕС на Съвета за туристически пътувания с обща цена;
- е) Директива 92/28/ЕЕС на Съвета за рекламата по отношение на лекарствата;
- ж) Директива 93/13/ЕЕС на Съвета за неравноправни клаузи, включени в потребителски договори;
- з) Директива 94/47/ЕЕС на Европейския парламент и на Съвета за придобиване право на ползване на недвижим имот за определен период от време;
- и) Директива 97/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета за договори от разстояние;
- к) Директива 99/44/ЕС на Европейския парламент и на Съвета за продажбата на стоки и свързаните с тях гаранции;
- л) Директива 2000/31/ЕС на Европейския парламент и на Съвета за услугите на информационното общество и електронната търговия;
- м) Директива 2002/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета за продажба от разстояние на финансови услуги.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 53 от 2006 г.) Иск за преустановяване или за забрана на действия или търговски практики, които са в нарушение на колективните интереси на потребителите, може да предявява и Комисията за защита на потребителите, с изключение на искове по глава трета, раздел II "Заблуждаваща реклама" и раздел III "Непочтена реклама".

Чл. 186а. (Нов - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) (1) Иск по чл. 186, ал. 1 може да предяви и квалифицирана организация на държава - членка на Европейския съюз, на територията на която са настъпили последиците от нарушението на колективните интереси на потребителите, извършено на територията на Република България.

(2) Квалифицирана организация може да предяви иск по ал. 1, при условие че:

1. нарушението накърнява интересите, които са обект на защита от тази квалифицирана организация;
2. организацията е включена в списъка на квалифицираните организации, изготвен от Европейската комисия и публикуван в "Официален вестник" на Европейския съюз.

(3) Съдът преценява дали предметът на дейност на квалифицираната организация, включена в списъка по ал. 2, т. 2, ѝ позволява да предяви иска за защита на колективните интереси на потребителите.

Чл. 186б. (Нов - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) (1) Съдът разглежда незабавно иска по чл. 186, ал. 1, като се произнася с решение в 14-дневен срок от постъпването на исковата молба. В деня на постъпване на исковата молба въз основа на мотивирано и подкрепено с доказателства искане съдът налага обезпечителни мерки за преустановяване на нарушението по реда на Гражданския процесуален кодекс.

(2) Решението на съда подлежи на незабавно изпълнение, независимо дали е обжалвано. Обжалването на решението не спира неговото изпълнение.

(3) В 7-дневен срок от произнасянето съдът изпраща препис от решението на министъра на икономиката и енергетиката.

Чл. 187. Когато приеме, че определена търговска практика или действие съставлява нарушение по чл. 186, съдът може да:

1. задължи производителя, вносителя, търговеца и доставчика да огласи по подходящ начин и за своя сметка съдебното решение или част от него и/или да направи публично коригиращо изявление с оглед отстраняване на ефекта от нарушението;
2. разпореди на производителя, вносителя, търговеца и доставчика да преустанови незаконната търговска практика или да отстрани от договора неравноправната клауза в определен срок;
3. постанови други подходящи мерки за преустановяване на нарушенията по искане на лицата по чл. 186, ал. 1.

Чл. 188. (1) Сдруженията на потребителите имат право да предявят иск за обезщетяване на вредите, причинени на колективните интереси на потребителите.

(2) Вреди, причинени на колективните интереси на потребителите, са налице, когато е установено нарушение на нормативните разпоредби за защита на потребителите по чл. 186, ал. 2, независимо дали кръгът на увредените лица може да бъде установен или не и независимо дали вредите са реално претърпени или интересите на потребителите са поставени в опасност.

(3) Съдът присъжда обезщетението на сдружението на потребителите, като определя размера му по справедливост.

(4) Когато искането за обезщетение е предявено от повече от едно сдружение на потребителите, обезщетението се присъжда на всички ищци за общо разпореждане.

(5) Полученото обезщетение може да бъде изразходвано само за защита на интересите на потребителите.

Чл. 189. (1) Когато са причинени вреди на двама или повече потребители, сдруженията на

потребителите могат да предявят от тяхно име иск пред съда за обезщетение на претърпените от потребителите вреди, при условие че:

1. потребителите могат да бъдат установени;
2. потребителите са претърпели индивидуални вреди, причинени от един и същ производител, вносител, търговец или доставчик, и вредите имат един и същ произход;
3. сдружението на потребителите е било упълномощено с изрично писмено пълномощно за процесуално представителство поне от двама потребители да заведе иск за обезщетение от името на тези потребители и да ги представлява в процеса.

(2) Съдът определя начина, по който сдружението на потребителите за своя сметка трябва да разгласи предявяването на иска.

(3) В едномесечен срок от датата на разгласяването всеки потребител, който е претърпял вреди и е дал съгласието си при условията на ал. 1, може да заяви пред съда, че иска да вземе участие в процеса или да осъществи защитата си самостоятелно в отделен процес по общия исков ред.

(4) Условията по ал. 1 трябва да са налице и за предявяването на граждански иск в наказателен процес по реда на Наказателно-процесуалния кодекс.

(5) Всички призовки, уведомления и съобщения, които засягат потребителя, се изпращат на сдружението, което го представлява.

Чл. 190. (Изм. - ДВ, бр. 53 от 2006 г.) Исковете по този раздел се предявяват по мястото на извършване на нарушението или по постоянния адрес или седалището на ответника.

Чл. 190а. (Нов - ДВ, бр. 53 от 2006 г.) Доколкото в тази глава не са предвидени особени правила, прилагат се съответните разпоредби на Гражданския процесуален кодекс .

Глава десета

КОНТРОЛ

Чл. 191. (1) Контролът по този закон се осъществява от Комисията за защита на потребителите към министъра на икономиката и енергетиката.

(2) Контролът по глава пета, раздел I "Обща безопасност на стоките и услугите" се осъществява от органите по чл. 82 .

(3) Контролът по глава втора, глава четвърта, раздел III и глава пета, раздели II и III се осъществява и от звената за защита на потребителите в общинските администрации.

Чл. 192. Длъжностните лица на контролните органи по чл. 191 имат право:

1. на свободен достъп в производствените и търговските обекти;
2. да изискват необходимите документи във връзка с осъществявания от тях контрол;
3. да вземат проби и мостри за лабораторни изследвания;
4. да привличат експерти в съответната област, когато проверката е особено сложна и изисква специални знания;
5. да съставят актове за установяване на нарушения.

Чл. 193. Длъжностните лица на контролните органи по чл. 191 са длъжни да:

1. установяват точно фактите при извършвания от тях контрол;
2. дават задължителни предписания за отстраняване на несъответствия и нарушения на закона;
3. дават заключения по възраженията във връзка с установените нарушения;
4. опазват служебната, производствената и търговската тайна и да не разгласяват данни от проверките преди тяхното приключване, както и да не използват информацията от проверката извън предназначението ѝ;
5. уведомяват съответния специализиран орган за контрол в случаите, когато смятат, че е налице нарушение на друг нормативен акт.

Чл. 194. Специализираните органи за контрол, предвидени в други нормативни актове, чиито контролни функции са свързани пряко или косвено със защитата на потребителите, съдействат на Комисията за защита на потребителите, като:

1. я уведомяват за случаи, в които смятат, че е налице нарушение на този закон;
2. участват в извършването на съвместни проверки.

Чл. 195. Глобите и санкциите, събрани по този закон, се администрират по бюджета на Министерството на икономиката и енергетиката.

Чл. 196. (1) По бюджета на Министерството на икономиката и енергетиката се предвиждат средства за следните дейности по този закон:

1. изготвяне на нормативни актове за защита на потребителите;
2. програми и участия в национални и международни прояви за защита на потребителите;
3. подпомагане дейността на сдруженията на потребителите по чл. 172 ;

4. осигуряване работата на Националния съвет за защита на потребителите;
 5. информация и популяризиране на дейностите по защита на правата на потребителите;
 6. квалификация и обучение на служителите на органите за защита на потребителите;
 7. подпомагане на дейността на помирителните комисии по чл. 182 ;
 8. изграждане, развитие и поддържане на материална база на контролните органи;
 9. анализи и експертизи, свързани с контролната дейност по този закон;
 10. застраховка на служителите на контролните органи по този закон;
 11. възнаграждения на независими експерти, консултанти и извънштатни сътрудници и осигуряване на условия за тяхната работа;
 12. командироване на служителите на контролните органи по този закон на територията на страната;
 13. други разходи, свързани със защитата на потребителите.
- (2) Служителите на контролните органи по този закон имат право на материално стимулиране.
- (3) Сумите за материално стимулиране на едно лице по ал. 2 за една календарна година не могат да превишават 8 негови основни месечни работни заплати.

Глава единадесета

АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 197. За нарушение на разпоредбите на чл. 4, 5, 6 и 8 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 300 до 1500 лв.

Чл. 198. За нарушение на изискванията за етикетирание на стоките по чл. 9, 10 и 11 и на наредбите по чл. 12 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 300 до 1500 лв.

Чл. 199. За нарушение на чл. 13 и 14 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 2000 лв.

Чл. 200. За нарушение на разпоредбите по чл. 15, 16, 17, 19, чл. 20, ал. 1 и чл. 21 - 29 и на наредбите по чл. 31 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 300 до 3000 лв.

Чл. 201. За нарушение на разпоредбата на чл. 30 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв.

Чл. 202. (1) За нарушение на разпоредбата на чл. 33, ал. 2 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 1000 до 15 000 лв.

(2) Който не изпълни разпореждане на Комисията за защита на потребителите по чл. 35, ал. 1 и 3, се наказва с глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция, в размер от 5000 до 25 000 лв.

Чл. 203. За нарушение на разпоредбата на чл. 42 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв.

Чл. 204. За нарушение на разпоредбата на чл. 46 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв.

Чл. 205. За нарушение на разпоредбата на чл. 51 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 5000 до 15 000 лв.

Чл. 206. Който не изпълни задълженията си за предоставяне на информация на потребител по чл. 52, чл. 57, ал. 2 или чл. 59, се наказва с глоба от 100 до 1000 лв., а на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция в размер от 300 до 3000 лв.

Чл. 207. Който в нарушение на чл. 53 изисква или приема плащане от потребител по договора за продажба от разстояние преди изтичането на срока по чл. 55, в който потребителят има право да се откаже от сключения договор, се наказва с глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция, в размер от 1000 до 10 000 лв.

Чл. 208. Който в нарушение на чл. 62, ал. 1 доставя стоки или предоставя услуги на потребител срещу заплащане без изрично и предварително искане от страна на потребителя, се наказва с глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция, в размер от 1000 до 3000 лв.

Чл. 209. За нарушение на чл. 63, 64, чл. 65, ал. 1 и чл. 66 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв.

Чл. 210. За нарушение на чл. 67 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв.

Чл. 211. За нарушение на чл. 69, ал. 1 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 5000 до 25 000 лв.

Чл. 212. Производител или доставчик на услуги, който предлага стоки и услуги на потребителите, без да е оценил и удостоверил съответствието им с нормативно установените изисквания за безопасност по чл.

72 , се наказва с глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция, в размер от 5000 до 10 000 лв.

Чл. 213. За нарушение на разпоредбата на чл. 73, ал. 1 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 1000 до 3000 лв.

Чл. 214. За нарушение на чл. 76 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция в размер от 1000 до 3000 лв.

Чл. 215. Който не изпълни разпореждане или задължително предписание на контролен орган за предприемане на мерки за осигуряване безопасността на стоките и услугите по чл. 75, ал. 3 , чл. 84 , 85, чл. 86, ал. 1, чл. 87 , чл. 88, ал. 1 , чл. 89, ал. 1, 2 и 3 , чл. 92, 93 и 100 , се наказва с глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция, в размер от 3000 до 15 000 лв.

Чл. 216. За нарушение на чл. 77 виновните лица се наказват с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 1000 до 3000 лв.

Чл. 217. (1) Който откаже достъп до производствени или търговски помещения или складове или по какъвто и да е начин възпрепятства контролен орган да изпълнява служебните си задължения по чл. 94 , се наказва с глоба в размер 1000 лв.

(2) При повторно нарушение на виновното лице се налага глоба в размер от 3000 до 5000 лв.

Чл. 218. За неизпълнение на задължението по чл. 79 и 80 виновните лица се наказват с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 3000 до 10 000 лв.

Чл. 219. За нарушение на наредбата по чл. 99 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 5000 лв.

Чл. 220. За нарушение на разпоредбата на чл. 101, ал. 3 длъжностното лице се наказва с глоба в размер от 1000 до 5000 лв., освен ако нарушението съставлява престъпление по Наказателния кодекс.

Чл. 221. За нарушение на разпоредбите на чл. 118 , 119 и 120 за предоставяне на гаранция на потребителски стоки в писмена форма и за изискванията към информацията, която заявлението за гаранция трябва да съдържа, виновните лица се наказват с глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция, в размер от 500 до 1500 лв.

Чл. 222. За неизпълнение на разпоредбите на чл. 123, ал. 2 и чл. 127 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв.

Чл. 223. Който не изпълни задълженията си по чл. 151, ал. 1 - 4 , чл. 152 и 153 , се наказва с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 300 до 3000 лв.

Чл. 224. Който излъчва или предоставя за излъчване за своя сметка реклама за сключване на договор за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период, която не отговаря на изискванията на чл. 151, ал. 5 , се наказва с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв.

Чл. 225. Който в нарушение на чл. 156 изисква или приема плащане от потребител по договора за придобиване частично право на ползване на недвижим имот за определен период преди изтичането на срока по чл. 154 , в който потребителят има право да се откаже от сключения договор, се наказва с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 1000 до 5000 лв.

Чл. 226. (1) Който не изпълни разпореждане на съда за предприемане на мерки по чл. 187 за преустановяване на нарушения или който въпреки разпореждането на съда продължава да упражнява незаконна търговска практика или да предлага договори с неравноправни клаузи за потребителите, се наказва с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 5000 до 25 000 лв.

(2) Глобата или имуществената санкция се налага по реда на чл. 201 от Закона за съдебната власт.

Чл. 227. Длъжностно лице, което не изпълни задължение по този закон, се наказва с глоба от 100 до 1000 лв.

Чл. 228. За нарушения на този закон, извън посочените в тази глава, виновните лица се наказват с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 100 до 500 лв.

Чл. 229. За нарушение на наредбите и другите нормативни актове по прилагането на този закон, за които не са предвидени санкции по тази глава, на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 50 до 500 лв.

Чл. 230. За неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за защита на потребителите за отстраняване на несъответствия и нарушения на закона, извън случаите по чл. 215, на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 200 до 1000 лв.

Чл. 231. При повторно нарушение по тази глава виновните лица се наказват с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в двоен размер.

Чл. 232. (1) В случаите на санкционирано, с влязло в сила наказателно постановление, нарушение по този закон контролният орган предлага на органа, издал лиценз и/или разрешителното за упражняване на дейност, неговото отнемане.

(2) Органът, издал лиценз и/или разрешителното за упражняване на дейност, се произнася по предложението с мотивирано решение, за резултатите от което уведомява незабавно контролният орган по ал. 1, а в случай че отнема издадения лиценз или разрешение, посочва и датата и основанията за отнемането му.

Чл. 233. (1) Актовете за установяване на нарушенията се съставят от длъжностни лица, определени от ръководителя на съответния контролен орган или от кмета на общината.

(2) Наказателните постановления се издават от ръководителя на контролният орган, от кмета на общината или от упълномощени от тях длъжностни лица.

(3) Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. При противоречие на разпоредби на два закона се прилагат тези, които осигуряват по-висока степен на защита на потребителите.

§ 2. Разпоредбите на глава пета, раздел I се прилагат за всички стоки и услуги, независимо от начина на продажба, включително продажба от разстояние и по електронен път.

§ 3. Разпоредбите на глава пета, раздел I се прилагат и за стоки, предназначени за професионална употреба, които могат да бъдат използвани от потребители, когато, употребени при разумно предвидими условия, стоките могат да създадат рискове за здравето и безопасността на потребителите.

§ 4. Разпоредбите на глава пета, раздел I не се прилагат за употребявани стоки, които са доставени като антики (антикварни стоки) или като стоки, които се нуждаят от поправка или преработка, преди да бъдат използвани, при условие че доставчикът уведоми по ясен начин лицето, на което доставя стоката, за необходимостта от нейното преработване или поправка.

§ 5. Когато в друг нормативен акт за някои стоки или видове стоки има специални изисквания за безопасност, разпоредбите на глава пета, раздел I се прилагат за всички останали случаи и рискове или категории от рискове, които не са предвидени в специалния нормативен акт.

§ 6. Разпоредбите на глава пета, раздел I, чл. 69 - 72 се прилагат и по отношение на козметични продукти и козметични средства за рисковете, които не са предмет на правна уредба в специален нормативен акт.

§ 7. Разпоредбите на глава пета, раздел I, чл. 74 - 81, 90 и 91 се прилагат и по отношение на играчки, козметични продукти и козметични средства, лични предпазни средства и електрически съоръжения, предназначени за използване в определени граници на напрежението.

§ 8. Разпоредбите на глава пета, раздел I, чл. 83, 84, 85, 87, 88 и 89 се прилагат и по отношение на електрически съоръжения, предназначени за използване в определени граници на напрежението.

§ 9. Разпоредбите на глава пета, раздел II се прилагат и за договорите за изработка и производство. Разпоредбите на глава пета, раздел II се прилагат и по отношение на газ и вода, когато са опаковани в определен обем и с определено количество.

§ 10. Разпоредбите на глава пета, раздел II не се прилагат по отношение на продажби, извършвани от държавния или частния съдебен изпълнител, както и по отношение на продажби на изоставени или отнети в полза на държавата стоки, извършвани от държавни органи. Разпоредбите на глава пета, раздел II не се прилагат и по отношение на електричество и на стоки, продавани на публичен търг.

§ 11. Разпоредбите на глава пета, раздел IV не се прилагат за вреди, настъпили от злополуки, причинени от атомна енергия, условията и редът за които са уредени в друг нормативен акт или произтичат от задължения, предвидени в международни конвенции, по които Република България е страна.

§ 12. Разпоредбите на глава пета, раздел IV не се прилагат за стоки, пуснати в обръщение преди влизането в сила на закона.

§ 13. По смисъла на този закон:

1. "Потребител" е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не се предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.

2. "Търговец" е всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор.

3. "Производител" е всяко физическо или юридическо лице, което:

а) по занятие произвежда стоки в завършен вид или съществено променя или преправя стока с оглед

пускането ѝ на пазара;

б) се представя за производител, като поставя върху стоката, опаковката ѝ или върху техническата или търговската документация за нея своето име или фирма, свой производствен или друг отличителен знак.

4. "Доставчик" е всяко физическо или юридическо лице по веригата на доставката на стоката, което по занятие прехвърля собствеността или учредява, или прехвърля други вещни права върху стока в полза на друг доставчик или търговец, или което сключва договор с потребител в публичния или в частния сектор.

5. "Вносител" е всяко физическо или юридическо лице, което внася стока на територията на Република България като част от своята търговска или професионална дейност с цел стоката да бъде разпространена на територията на страната.

6. "Пускане на пазара" е първото поставяне на стока или услуга на разположение на потребителите срещу заплащане или безплатно с цел нейното използване или употреба.

7. "Опаковка" са съдове и всякакви други приспособления или материали, които са годни да изпълняват функцията да съдържат и съхраняват различни стоки, предлагани пряко на потребителите.

8. "Продажна цена" е крайната цена за бройка или за определено количество стока или за услуга, включваща данък върху добавената стойност и всички допълнителни данъци и такси.

9. "Цена за единица мярка" е крайната цена, включваща данък върху добавената стойност и всички допълнителни данъци и такси за единица мярка от предлаганата стока. Единицата мярка е: за стоки, търгувани в зависимост от обема им - 1 литър или 1 кубически метър; за стоки, търгувани според теглото им - 1 килограм; за стоки, търгувани на дължина - 1 метър; за стоки, търгувани на площ - 1 квадратен метър.

10. "Стоки, продавани в насипно състояние" са стоките, които не са предварително пакетирани и се претеглят в присъствието на потребителя.

11. "Аукцион" е процедура за организиране продажбата на стоки, при която на проявилите интерес към стоката лица се предоставя възможност да се запознаят с нея и да предложат цена.

12. "Финансова услуга" е всяка услуга, свързана с дейността на кредитни институции, застрахователни компании и инвестиционни фирми, като:

а) приемане на депозит и други платими средства;

б) отпускане на кредит, в т.ч. потребителски кредит или кредит, обезпечен с ипотeka;

в) финансов лизинг;

г) паричен трансфер, издаване и управление на платежни средства;

д) обмен на валута;

е) предоставяне на гаранция и поемане на задължения;

ж) приемане, предаване и/или изпълнение на поръчка и предоставяне на услуга за следните финансови продукти: инструменти на паричния пазар, прехвърляне на ценни книжа, финансови фючърси и опции, и инструменти, свързани с валутните курсове и с лихвения процент;

з) управление на портфейлни инвестиции и предоставяне на съвети за инвестиране относно инструментите по буква "ж";

и) съхраняване и управление на ценни книжа;

к) (изм. - ДВ, бр. 59 от 2006 г.) предоставяне на сейфове;

л) застраховка "Живот";

м) всички останали застраховки, извън тази по буква "л";

н) застраховка, свързана с инвестиционен фонд;

о) здравна осигуровка;

п) индивидуална пенсионна схема.

13. "Стока" е продукт на трудова дейност, който е предназначен за потребление или може да бъде използван от потребителя, дори и да не е предназначен за него, и който се доставя или предоставя при извършването на търговска дейност, независимо дали се предлага срещу заплащане, или безвъзмездно и дали е нов, използван или обновен.

14. "Услуга" е всяка материална или интелектуална дейност, която се извършва по независим начин, предназначена е за друго лице и не е с основен предмет прехвърляне владение на вещ.

15. "Сериозен риск" е всяка сериозна опасност за здравето и безопасността на потребителите, която изисква бърза намеса на контролните органи, в т.ч. тази, чийто ефекти не настъпват незабавно.

16. "Изземване на стока" е всяка мярка, която има за цел да осигури връщането на опасна стока, доставена от производител или дистрибутор.

17. "Изтегляне на стока" е всяка мярка, която има за цел да предотврати разпространението, излагането на опасна стока за продажба, както и нейното предлагане на потребителите.

18. "Професионална тайна" е всяка информация, която контролните органи придобиват за целите на контрола за безопасност или във връзка с него и чието разгласяване може да застраши търговския интерес

или престижа на производителя, дистрибутора, доставчика на услуги или на трето лице. Професионалната тайна не представлява служебна тайна по смисъла на Закона за защита на класифицираната информация.

19. "Увредено лице" е всяко физическо лице, претърпяло имуществени вреди от дефект на стока.

20. "Пускане в обращение" е предоставянето на стока на доставчик или търговец безплатно или срещу заплащане за първи път, при което тя преминава от етапа на производство или внос към етапа на разпространение по веригата на доставката, включително съхраняване на стоката с цел продажба или дистрибуция.

21. "Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същото по вид нарушение.

22. (Нова - ДВ, бр. 53 от 2006 г., в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз) "Квалифицирана организация" е всяка организация, учредена съобразно изискванията на националното законодателство на държава - членка на Европейския съюз, за защита на колективните интереси на потребителите, която има правен интерес да предяви иск за преустановяване или за забрана на действия или търговски практики, които са в нарушение на колективните интереси на потребителите.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 14. Законът за защита на потребителите и за правилата за търговия (обн., ДВ, бр. 30 от 1999 г.; изм., бр. 17 и 19 от 2003 г., бр. 42 от 2005 г.) се отменя.

§ 15. Висящите съдебни производства за забрана или прекратяване разпространението на заблуждаваща или непочтена реклама се довършват по досегашния ред.

§ 16. Висящите съдебни производства по дела, образувани на основание чл. 51 от отменения Закон за защита на потребителите и за правилата за търговия, се довършват по досегашния ред.

§ 17. По отношение на продължителността на сроковете, започнали да текат при действието на отменения Закон за защита на потребителите и за правилата за търговия, се прилагат разпоредбите на този закон, освен ако за изтичането на срока по отменения закон е нужен по-дълъг период от предвидения в този закон.

§ 18. (1) Министерският съвет приема наредбите по чл. 12, 79 и 99 в 6-месечен срок от обнародването на закона в "Държавен вестник".

(2) До приемането на наредбите по чл. 12 се прилагат подзаконовите нормативни актове, издадени за прилагане на чл. 7 от отменения Закон за защита на потребителите и за правилата за търговия, доколкото не противоречат на този закон.

§ 19. Министърът на икономиката и енергетиката издава подзаконовите нормативни актове по прилагането на закона в 6-месечен срок от обнародването му в "Държавен вестник".

§ 20. (1) Съществуващата до влизането в сила на този закон Комисия по търговия и защита на потребителите запазва статута си под наименованието "Комисия за защита на потребителите".

(2) Устройственият правилник на Комисията по търговия и защита на потребителите се привежда в съответствие с изискванията на закона в едномесечен срок от влизането му в сила.

§ 21. В Гражданския процесуален кодекс (обн., Изв., бр. 12 от 1952 г.; изм., бр. 92 от 1952 г., бр. 89 от 1953 г., бр. 90 от 1955 г., бр. 90 от 1956 г., бр. 90 от 1958 г., бр. 50 и 90 от 1961 г.; попр., бр. 99 от 1961 г.; изм., ДВ, бр. 1 от 1963 г., бр. 23 от 1968 г., бр. 27 от 1973 г., бр. 89 от 1976 г., бр. 36 от 1979 г., бр. 28 от 1983 г., бр. 41 от 1985 г., бр. 27 от 1986 г., бр. 55 от 1987 г., бр. 60 от 1988 г., бр. 31 и 38 от 1989 г., бр. 31 от 1990 г., бр. 62 от 1991 г., бр. 55 от 1992 г., бр. 61 и 93 от 1993 г., бр. 87 от 1995 г., бр. 12, 26, 37, 44 и 104 от 1996 г., бр. 43, 55 и 124 от 1997 г., бр. 21, 59, 70 и 73 от 1998 г., бр. 64 и 103 от 1999 г., бр. 36, 85 и 92 от 2000 г., бр. 25 от 2001 г., бр. 105 и 113 от 2002 г., бр. 58 и 84 от 2003 г., бр. 28 и 36 от 2004 г., бр. 38, 42, 43, 79 и 86 от 2005 г.) в чл. 126а, ал. 1 се създава буква "г":

"г) по искове по чл. 186 от Закона за защита на потребителите."

§ 22. В Закона за храните (обн., ДВ, бр. 90 от 1999 г.; изм., бр. 102 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 87 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 4 думите "и към стоки, имитиращи храни" се заличават.

2. В чл. 34, ал. 3 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 23. В Закона за почтенските услуги (обн., ДВ, бр. 64 от 2000 г.; изм., бр. 112 от 2001 г., бр. 45 и 76 от 2002 г., бр. 26 от 2003 г., бр. 19 и 88 от 2005 г.) в чл. 66, ал. 1 думите "на основание чл. 59, ал. 3 от Закона за защита на потребителите и за правилата за търговия" се заличават.

§ 24. В Закона за занаятите (обн., ДВ, бр. 42 от 2001 г.; изм., бр. 112 от 2001 г., бр. 56 от 2002 г.) в чл. 5, ал. 2 и чл. 6 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 25. В Закона за виното и спиртните напитки (обн., ДВ, бр. 86 от 1999 г.; изм., бр. 56 от 2002 г., бр. 16,

108 и 113 от 2004 г.) в чл. 79, ал. 1 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 26. В Закона за паричните преводи, електронните платежни инструменти и платежните системи (ДВ, бр. 31 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 16, ал. 4 думите "Закона за защита на потребителите и правилата за търговия" се заменят със "Закона за защита на потребителите".

2. В чл. 69 и чл. 70, ал. 3 от думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 27. В Закона за туризма (обн., ДВ, бр. 56 от 2002 г.; изм., бр. 119 и 120 от 2002 г., бр. 39 от 2004 г., бр. 28, 39 и 94 от 2005 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 31 думите "неравноправни клаузи по смисъла на чл. 35 и следващите от Закона за защита на потребителите и за правилата за търговия" се заменят с "неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 от Закона за защита на потребителите".

2. В чл. 59, ал. 3, чл. 64, ал. 1, т. 2, чл. 64б, ал. 1, 2 и 4 и чл. 87, ал. 1 и 2 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 28. В Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина (обн., ДВ, бр. 36 от 1995 г., бр. 61 от 1996 г. - Решение № 10 на Конституционния съд от 1996 г.; изм., бр. 38 от 1998 г., бр. 30 от 1999 г., бр. 10 от 2000 г., бр. 37 от 2000 г. - Решение № 3 на Конституционния съд от 2000 г.; изм., бр. 59 от 2000 г., бр. 78 от 2000 г. - Решение № 7 на Конституционния съд от 2000 г.; изм., бр. 41 от 2001 г., бр. 107 и 120 от 2002 г.; попр., бр. 2 от 2003 г.; изм., бр. 56, 71 и 112 от 2003 г., бр. 70 и 111 от 2004 г., бр. 37, 76, 85 и 87 от 2005 г.) в чл. 112, ал. 2 и 3 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 29. В Закона за далекосъобщенията (обн., ДВ, бр. 88 от 2003 г.; изм., бр. 19, 77, 88 и 95 от 2005 г.) в чл. 152 и чл. 215, ал. 2 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 30. В Закона за генетично модифицирани организми (обн., ДВ, бр. 27 от 2005 г.; изм., бр. 88 от 2005 г.) в чл. 7, ал. 5, т. 1, буква "ж", чл. 111, чл. 112, ал. 2, чл. 115, ал. 1 и чл. 143, ал. 4 и 6 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 31. В Закона за тютюна и тютюневите изделия (обн., ДВ, бр. 101 от 1993 г.; изм., бр. 19 от 1994 г., бр. 110 от 1996 г., бр. 153 от 1998 г., бр. 113 от 1999 г., бр. 33 и 102 от 2000 г., бр. 110 от 2001 г., бр. 20 от 2003 г., бр. 57 и 70 от 2004 г., бр. 91 и 95 от 2005 г.) в чл. 52, ал. 1, т. 6 и в чл. 52а, ал. 1 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 32. В Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр. 20 от 1999 г.; изм., бр. 1 от 2000 г., бр. 43, 45 и 76 от 2002 г., бр. 16 и 22 от 2003 г., бр. 6, 70, 85 и 115 от 2004 г., бр. 79 и 92 от 2005 г.) в чл. 166а, ал. 1, чл. 166б, ал. 2 и 3 и чл. 173а, ал. 1 и 2 думите "Комисията по търговия и защита на потребителите" се заменят с "Комисията за защита на потребителите".

§ 33. В Закона за измерванията (обн., ДВ, бр. 46 от 2002 г.; изм., бр. 88 и 95 от 2005 г.) в чл. 75, ал. 2 думите "Закона за защита на потребителите и за правилата за търговия" се заменят със "Закона за защита на потребителите".

§ 34. (Изм. и доп. - ДВ, бр. 53 от 2006 г., изм., бр. 59 от 2006 г., в сила от 21.07.2006 г.) Законът влиза в сила 6 месеца след обнародването му в "Държавен вестник", с изключение на чл. 3, ал. 3, чл. 68а, чл. 159, чл. 160, чл. 164, ал. 1, т. 7, ал. 2 и 3, чл. 186, ал. 1 и ал. 2, т. 8, чл. 186а, 186б и § 13, т. 22, които влизат в сила от датата на присъединяването на Република България към Европейския съюз.

§ 35. Изпълнението на закона се възлага на министъра на икономиката и енергетиката.

Законът е приет от 40-то Народно събрание на 24 ноември 2005 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Административнопроцесуалния кодекс (ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.)

.....

§ 55. В Закона за защита на потребителите (ДВ, бр. 99 от 2005 г.) навсякъде думите "Закона за административното производство" се заменят с "Административнопроцесуалния кодекс".

.....

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за кредитните институции

(ДВ, бр. 59 от 2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз)

.....

§ 36. Законът влиза в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз, с изключение на § 35, т. 2, която влиза в сила от деня на обнародването на закона в "Държавен вестник".